

1925

ΠΑΥΚΕΤΟ

27
KON
KON

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

Τιμή: κεφάλαια 1.000.000 δραχμών

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΕ ΔΡ. 80
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΕ ΔΡ. 120

Δι' εξύμνησιν και τ' μνησιν και ανυμνίαν
Αι συνδρομαί δέον ν' απευθύνονται ως εξής:

ΔΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ Β ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΕ ΔΡ. 120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΕ ΔΡ. 160

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 1.50
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 5
ΔΡ. ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΩΝ
Τα πρόσημα τευχ' τιμώνται δρχ. 2

Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ

38 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 38

ΤΑΠΗΤΕΣ

Όλων των ποιοτήτων και όχημα

των εις τιμὰς

ΑΣΥΝΑΓΟΝΙΣΤΟΥΣ

ΕΙΔΗ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ζώναι ελαστικές

Κορσεδάκια

Στηθόδεσμοι

Τα τελευταία

Παρισινά

Μοδέλλα 1925

ΣΤΟ ΝΕΟΝ

ΠΡΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΤΕΧΝΩΝ

Α. ΚΛΑΒΕΡΙ

ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

3 ΟΔΟΣ ΠΡΟΝΣΤΕΙΟΥ 3

Ν. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 130
ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΕΣ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΣΑΣ, ΕΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Όδος Εὐαγγελιστρίας 16, περαπλεύρωσ Νιού Ρόμης

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΚΑΣΤΟΡΙΩΝ

ΜΕ 75 ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΟΝΟΝ

Διὰ τὰ ΣΦΕΔΑΚΑ ΝΟΣΗΜΟΓΑ
συνιστάμεν τὴν τιμὴν τῶν ὀφθαλμολογικῶν
καὶ Κλινικῶν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλὸς τῆς ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πα-
νεπιστήμῳ Μίλων τῆς Γαλλικῆς Ὑπερ-
μολογίας Ὑπερμολογίας Διευθυντοῦ Ὑπερμολογίας
Κλινικῆς Ὑπερμολογίας Σχο-
λῆς Παρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης, ἀμύσος

καὶ ἀσφιλῶς. Τραχώματα τοιχοειδῆ, ἀλλοι-
ωρία κλπ. διὰ τῶν ἀπολεπτικῶν Θεραπευτικῶν
καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμολογικά νοσήματα

27 Μενάνδρου 27—Αθήναι—Τηλ. 168

Ι. Φ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΟΜΟΡΡΥΘΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 40

Εκτελεῖ πάσης φύσεως

Τραπεζικὰς ἐργασίας

Εἰδικὴν ἐργασίαν

Δι' ἀγοροπωλῶν δυνάμει γυμνασίου

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΕΙΣ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΑ 7

Πολύτιμα καὶ καλὰ τεχνικά

μὲ νόχρεια καὶ δεξιότητες

ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΣΤΑΣ

ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΨΩΝ

Μετ' ἐξέλιξιν ἐπὶ τῆς οδοῦ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 38α

Εκτελεῖται διὰ τῶν καλῶν, φλανελῶν, περδῶν, μανδύων, κουβερτῶν,

δινδονίων, μανδραπολῶν, γαντιῶν κλπ., εἰς τιμὰς ἀδυναμιγνόμενους.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΡΩΔΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ.—ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΑΛ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

137 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 137

Εδρὶσθετε πλουσίαν συλλογὴν γυναι-

κειῶν, ἀνδρικῶν καὶ παιδικῶν πλε-

κτῶν εἰδῶν, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη

ψιλικῶν καὶ παιχιδίων εἰς τιμὰς

ἀδυναμιγνόμενους.

4 Ιανουαρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣΤΙΚ

Γὰρ τὴν ἀ' ἰσπανικὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγάτης
καὶ τοῦ θανάτου τοῦ ΜΗΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΡ

Πέραν τὸ καλοκαίρι — εἶπε ὁ φίλος Ὀντόνι — στὴ Ναζαρέτ,
ἐνὰ χωριὸν ἐν τῇ Βαλενθίᾳ. Οἱ γυναῖκες πῆγαν
στὴν πόλιν καὶ πούλησαν ψάρια, οἱ ἄνδρες ἔβγαιναν στὴ θά-
λασσαν μὲ τὰς μικρὰς τὰς βάρκας, μὲ τὰς τρυφερὰς παιδιὰς, ἢ
τραβούσαν τὰ δόχτια, σὲ ἀγορεύει. Καὶ μετὰ, πούλησαν πάντα ἐκεῖ
μπαζάρ, περνούσαν τὴν ἡμέραν παραδομένοι στὸν ὕπνον, καὶ τὸ βρά-
δυ, καθισμένοι ἐξω ἀπὸ τὴν πόρταν κοιτούσαν τοὺς φωσφορι-
σμοὺς τῶν κυμάτων, ἢ σάλαμεν σὲ μούτρα μὰς χαστούκια, ἀκού-
οντας τὸ βοῦνισμα τῶν κουνουτιῶν, ποὺ μὰς εἶταν ἐνὰ βασανιστὴρ
στὴς ὁδοὺς τῆς ἀνάπαυσης.

Ὁ γιατρός τοῦ χωριοῦ, ἕνας γέρος, τρεχὺς καὶ εἰρων, ἔρχετο καὶ
καθόταν κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριὰ μου, καὶ μὲ τὴν στάμναν τὸ
ἐπίστη πελατεία του. Κάποτε, κάποτε θυμάσθε, γελώντας τὴν ἀσώ-
στειαν τῆς Βιζαντίας κόρης τῆς Σομπεράνας, μὴς γοῖς πούλησαν
ψαριῶν, ποὺ χρωστούσε τὸ παρατσούκλι τῆς σὺ πάχος τῆς καὶ σὺ
ψηλὸς τῆς ἀνάστημι, καθὼς καὶ σὺν ἀγέρωχον τρόπον ποὺ εἶχε
στὴς συνειδήσεις τῆς, σὺν ἀγῶνι. Ἐπιβάλλοντας σ' αὐτὴς τὴν θέλη-
σιν τῆς μὲ ἐπιπλήξεις καὶ μαλώματα.

Ἡ Βιζαντία εἶταν ἡ πόλις τῆς πόλεως τοῦ χωριοῦ, μικρὴ μελα-
χορινὴ παντοῦρα μὲ τὴν γλῶσσαν πολλὴ ἀμολημένη, μὲ τὰ μάτια
τοῦρα, ποὺ εἶχαν τὴν διορμὴν τοῦ Σατανᾶ, καὶ μάγευαν διού-
τους νέους τοῦ τόπου, μὲ τὴν ταχυτῆν τῆς ζωηρότητάς τους καὶ
μὲ τὸν ἐπιδέξιν τρόπον ποὺ προσποιόντουσαν δειλία καὶ ἀδυνα-
μία. Εἶχε ἀρραβωνιαστικὸν τὸν Καραφάσκον, γενναῖον μωρὸν,
ἱκανὸν νὰ ταξιδεύει μ' ἐνὰ ἄλλο δοκίμιον, μὲ ἄσχημον, σιωπῆλον,
καὶ εἶτο μὲν καὶ μὲ τὸ στυλετό. Τὴν Κυριακὴν, ἔβγαινε πε-
ρίπατο μὲ τῆς, καὶ ἐνῶ ἡ κόρη σήκωνε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τοῦ
μιλήσει μὲ ψευτοχαμόγελον παραπονεμένη καὶ χαϊδεμένη παι-
διοῦ, ὁ Καραφάσκος ἔβριχεν ὀδυρόν του, μὲ τ' ἀλλοθιὰ μὰ
τα του, ματιὰς ποὺ φαίνονταν σὰν νὰ προκαλοῦσαν ὅλο τὸ χω-
ριό, τοὺς κάμπους, τ' ἀρογιάλι καὶ τὴν θάλασσαν, ἂν ἦσαν
νέοι καὶ νὰ τοῦ διαφερένουν τὴν ἀγριότητα τοῦ Βιζαντιᾶ!

Μὴ μὲν ἐνὰ καταπληκτικὸν νῆος ἀκούστηκε στὴ Ναζαρέτ. Ἡ κό-
ρη τῆς Σομπεράνας εἶχε ἐνὰ ἴσο μετὰ τὸν ὄρα τῆς, ἢ καὶ τῆς
φορούσαν, τὸ προσώπον τῆς ἔχον τὸ χροῖμα τῆς, οἱ ἀνατολῆς τῆς
καὶ οἱ ἐπὶ τῆς εἶχαν ὅλως σὲ συνάντησιν ὅλην τὴν καλύβαν τῆς, κα-
νόντας τὴν μάστιγαν τῆς νὰ θάμνι ἀπελευθερωμένη καὶ τοὺς γείτονες νὰ
τρέχουν τρομαγμένοι. Μετὰ τοῦ χαμογελοῦσαν γι' αὐτὴν τὴν ἀσώ-
στειαν: «Ἄχ! καὶ νὰ μὴδαίτε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ὁ Καραφάσκος!»

Μὴ οἱ πῶ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς καὶ νὰ ἀποπειράσθαι τὴν
Βιζαντίαν, δεῖν εἶδαν τὸ ταυτικὸν, μελετητικὸν καὶ ἀπελευθερωτικὸν
μὲ τὴν ἐκείνην ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ παρακαλέσθαι τοὺς
ἀγίους νὰ γυμνάσουν τὴν πολυκατημένην τῆς, αὐτὸς ποὺ αὐτὴν
τὴν ἡμέραν εἶταν ἐνὰς ἀδελφότητος, ἕνας ἀποστολικὸς βλάστημος.
Εἶταν μὴ παρῆναι καὶ τρεῖς ἄλλοι ἀδελφοὶ ἐκείνη ποὺ βαρύν-
ναι τὴν δυστυχισμένην. Οἱ χωρικοὶ πιστεύοντες στὸ υπερφυσικόν, αὐ-
τὴν εἶχε ἐνὰ βράχο στὴν κοιλίαν! Μὴ μὲν, εἶχε πιστὸν ἀπὸ μὴ μὲν
συνάδελφον, σχηματισμένη ἀπὸ ἐνὰ γειτονικὸν ποταμὸν, καὶ τὸ καὶ
ζῶν ὅλας ἡλικίας ἐνὶ τῇ πόλει τῆς, καὶ ὅλας ἡλικίας ἐνὶ τῇ πόλει τῆς.
Οἱ γειτονισσὲς, τρέμοντες ἀπ' τὸ φόβον, ἔτρεχαν στὴν κα-
λύβαν τῆς Σομπεράνας, γιὰ νὰ ἐξέτασαν τὴν μικρὴν Πασατέταν σο-
βαρὰ τῆς φορολογικῆς καὶ προσπαθούσαν νὰ ἀνίσουν, κάτω
ἀπ' τὴν τεταμένην ἐπίδρασιν τοῦ κοινῶντος ζῶντος. Μετὰ, οἱ
πῶ γοῖς καὶ οἱ πῶ καλύβας, ἔλεγαν μὲ χαμόγελο θανάτου
ποὺ τὸν νὰ κινεῖται, καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ γινόμενα
ποὺ τὸν νὰ δίδαν. Ἐδῶν ἐπὶ τὴν μικρὴν κοινότητα ἀρραβωνισμένην
νέλου, γιὰ νὰ κἀν ἡ λαμπρά τῆς, τὸ ζῶν ν' ἀνέβη ἀπὸ τῆς, καὶ
δεῖν, πῶ ἡ κόρη, ἀπολάβαινε τὴν χαρὰ τῆς χόνευσιν, τὸ πῶ
μὲν ἔχον μὲ χυμὸν κοινῶντος καὶ μὲ ἔξω, γιὰ νὰ τὸ κάνουν
νὰ πεταγῇ τὸ γινόμενον ἐξω. Τὴν ἴδιαν ὥραν ἔβριχεν στὴν
κοιλίαν τῆς κόρης κατατρίσματι θαυματουργῶν, γιὰ ν' ἀνακά-
σουν τὸ βάρος, νὰ φύγει τρομαγμένη, ἔβριχεν στὸν αὐτὸν
σκεμμένο μὲ ῥαχὴν καὶ ἀνακατεμένο μὲ λίβανι, μὲν ἔβριχεν
στὸν αὐτὸν, γιὰ νὰ τοῦ ἐκείνην ἕνα κομπογυμνῆς, εἶχε χαράζει
σταυροὺς καὶ ἀγίους μὲ τὴν ἀρραβὸν τοῦ Σολομῶντος.

Η Βιζαντένα κουλουριαζόταν με τρομουλιάσματα αηδίας, πιναζόταν από τρομερές αναγούλες, σαν να βγαζε τάντερά της, μα ο βάτραχος δεν καταδεχόταν ούτε την άκρη ενός ποδαριού του να δείξει, κι η Σομπεράνα συντάραζε γη και ουδανό με τις φωνές της. Έτσι αποδείχτηκε πως τα γιατρικά δεν θα μπορούσαν να διώξουν το διαβολικό ζώο. Καλύτερα είναι να το αφήσουν ήσυχο, και να μην τυραννούν την κόρη και να το τρέφουν με άφθονη τροφή, για να μην το τρέφει μόνο με το αίμα της ή φτωχεια, που γίνεται όλο ένα με το χλωμό και κρύο αδύνατο.

Επειδή η Σομπεράνα είτανε φτωχιά, όλες οι φιλενάδες της προσυμπούθησαν να τη βοηθήσουν. Οι γυναίκες των χωράδων έφεραν γλυκά που «'αγόραζαν» από τα πιο φημισμένα ζαχαροπλαστεία της πόλης. Σ' αργογιάλι κάτω, δότερα απ' το ψέρεμα, έβραζαν κρέμα μερος γι' αυτήν μερικά ψάρια, απ' εκείνα που κάνουν την καλύτερη σούπα. Οι γειτονισσες τραβούσαν από το σουκάκι των ανδρών του χωριού με πιστιλές, που τις υπερέφεραν άργα άργα, για να μη χυθεί ούτε μια σπόδη, στην καλύβα της Σομπεράνας. Κάθε απόγευμα, τα φιλιζάνια της τσοκολάτας κάνανε παρέλαση, το ένα δότερα από το άλλο.

Η Βιζαντένα διαμαρτυρόταν μπρος την υπερβολική αυτή γενναιοδωρία. Δεν μπορούσε πιά! Είχε παραφουσκώσει απ' το πολύ φαί! Μα η μάνα της, πρόσβαλλε το τραχύ το μούτσουνο της και της φώναζε: «Τρώε! Σου είναι να τρώς!»

Η Σομπεράνα ένιωθε μια συμπάθεια μυστική και ακαθόριστη, για γείτονα που έδινε τόσο πολύ, που είχε θρονιάσει μες στα σπλάχνα της κορής της. Έξ' αιτίας του όλο το χωριό είχε τα μάτια καρφωμένα στη καλύβα της κι οι γειτονισσες δεν παύανε να τρέχουν με προσήματα σ' αυτήν, και παντού, όπου κι 'αν πήγαινε, οι γυναίκες της σταματούσαν στο δρόμο για να τη ρωτήσουν πως είναι η υγεία της κορής της.

Μια μέρα φορά, κίλησε το γιατρό, βλέποντάς τον να περνά έξω από την πόρτα της, μα δίχως την παραμικρή έμπιστοσύνη. Ο γιατρός άκουσε τις εξηγήσεις της μάνας και της κορής, που της αποπάτησε την κοιλιά άπ' από τα ρούχα της, μα όταν μίλησε για μια εξέταση πιο εσωτερική, η περφημένη δέσποινι τον έδιωξε σπεδόν με τις κλωτσιές. «Ακούε, ο άνθρωπος! Έτσι, μονομιάς, να θέλει να δοκιμάσει την τέχνη να ιδεί τη μικρή μου αυτόν τον τρόπο, αυτήν που είναι τόσο ντροπαλή, τόσο ένδοξη, και που μια τέτοια πρόταση έφτανε να την κάνει να κοκκινίσει!»

Την Κυριακή τ' απόγευμα, η Βιζαντένα πήγαινε στην εκκλησία. Οι φιλενάδες της την κοιτάζανε με θαυμασμό. Ο παπάς, άνθρωπος άγιος, απλοϊκός όσο και πονετικός, συνεπίσταν με κατάπληξη τα παρόξενα πράγματα που κάνει ο Θεός για να δοκιμάσει τα πλάσματά του.

Κατά το βραδυνό, όταν ο χορός έβαλλε με γλυκιά φωνή τους ύμνους της Παναγίας της Θάλασσας, κάθε μια απ' αυτές τις κόρες σκεπτόταν το μυστηριώδες ζώο και παρακαλούσε με θερμή την Παρθένα να έλευθερώσει απ' αυτό το γρηγορότερο τη δυστυχισμένη Βιζαντένα.

Από την δημοτικότητα αυτή της Βιζαντένας είχε κι ο Καραφώσας το μερδικό του. Οι γυναίκες τον καλούσαν, οι γέροι φράδες τον σταματούσαν για να τον ρωτήσουν με βραχνή φωνή.

«Η κακομοίρα! Άναφανόσε αυτός, μ' έναν τόσο ερωτικής συμπάθειας, δεν έλεγε περισσότερα, μα τα μάτια του φάνερωναν το ζουφό του πόθο ν' αναλάβει αυτός το γρηγορότερο τη φροντίδα για τη Βιζαντένα και για το βάτραχο της, που τον αγαπούσε λιγάκι γιατί ήταν δικός της».

Μια νύχτα, που ο γιατρός καθόταν μπρος στην πόρτα μου, μια γυναίκα ήρθε να τον ζητήσει. Η κόρη της Σομπεράνας είτανε πολύ άρρωστη, έπρεπε να τρέξει να προσφέρει τη βοήθειά του. Ο γιατρός σήκωσε τους ώμους. «Α! ναί! ο βάτραχος!» είπε, και δεν έδειξε καμιά διάθεση να κουνήσει. Μα άμεσως δότερα, έφτασε μια άλλη γυναίκα, με πιο ζωνές χειρονόμους. Η δόστρα η Βιζαντένα πέθανε! Οι φωνές της ακουόντουσαν σ' όλον το δρόμο. Το τέρας καταβρόχθισε τα σπλάχνα της!

Ακολουθούσε το γιατρό, σφοδρόμενος και εγώ από την περιέργεια που έρχιγε σε συγκίνηση όλο το χωριό. Φθάνοντας στην καλύβα της Σομπεράνας, αναχαιτιστήρα ν' ανόλωμε δρόμο μέσα από μια πυκνή παρόδα γυναικών που έφραζαν και γέμιζαν άσφυκτικά το εσωτερικό. Κοιτώντας άνοιχτες, οβελώματα σπαρακτικά ήρχονταν από το βάθος της κοιτίδας, κι η χοντρή φωνή της Σομπεράνας άπαντούσε σ' αυτές με λυγρούς ξεφώνησες. «Κόρη μου! Αλί μου! Παναγία μου! Δυστυχισμένη μου κόρη!»

Όλες μαζί οι φιλενάδες δέχτηκαν η επιβλητική μορφή της περφημένης του γιατρού. Η δυστυχισμένη η Βιζαντένα κούδαν χιόνι, μη μπορώντας να υποφέρει τέτοια βαρυστήρεια, με τα μάτια άνοιχτα, με τα χαρακτηριστικά της όλα αναστατωμένα.

Ο γιατρός προχωρούσε δίχως να δίνει προσοχή στα λόγια των γυναικών που μ' έλυναν για τον βάτραχο. Έξήγαγε τη κόρη και άμεσως η φωνή του άνηχεσε μέσα στην ξαφνική σιωπή, μ' έναν από-

τομο και άθμον τόνο:

—Θεέ μου! η κόρη αυτή είνε έτοιμη να γεννή!

Πριν τελειώσει, όλοι μάντεψαν από τον τραχύ του τόνο, τη λέξη που ήθελε να πη. Η παρτα των γυναικών, αναστατώθηκε. Η Σομπεράνα έγινε θηρίο εναντίον του. «Άλλοτε το πριμοίνα χέρια της, με τ' άπειλητικά νύχια τους, μουρουρίζοντας βουσιές, και όρχοντες στο γυιρό φονικές ματιές: «Ληστή! Μεδύστα! Εξω από δω!...» Έφτασε το χωριό που διατηρούσε ένα άσβεστο σάν κι αυτόνε! Είτανε έτοιμη να τονε φάει όμο! Έπρεπε να την αφήσουν ελεύθερη!... Και πάλαψε, μανιασμένη, άναμια στα φιλενάδες της. Άγωνίζονταν για να τονε ξεφύγει, και να γράση τα νύχια της στις σάτσες του γιατρού. Μα τις άρριες από τον πόθο της έκδλησης κρυφές της, ανακατευόταν το δδόντο βέλασμα της Βιζαντένας, που διαμαρτύρετο φωνάζοντας: «Ψέματα! Ψέματα! Να φύγει απ' εδώ ο κακός άνθρωπος! Ο καλός μένος! Όλα, όλα δσα λέει! Ίνε, ψέματα!»

Μα ο γιατρός πηγαίνονταν, ζητώντας νερό, ζητώντας πανιά, έρεθισμένος, επιβλητικός, μη δίνοντας προσοχή στις φωνές της μητέρας, ούτε στους θρήνους της κόρης, που όλονη γινόντουσαν πιο δυνατοί και σπαρακτικοί. Σαφηνά η Βιζαντένα κοκκίρισε σαν να τήνε σκότωσαν, τα μάτια της πετόχτηκαν έξω. Έπεσε πάλι κάτω, το σώμα της έναμε ένα απότομο σπασμό και άναμια στα ρούχα του κρεβατιού κατακλύθηκε ένα πορφό. Έλεγε γεννιόση!

Τότε οι φιλενάδες της Σομπεράνας αναχαιτίστηκαν να την κρατήσουν για να μην πέσει καταπάνω στην κόρη της. Θά τήνε σκότωνε! «Σκόλα! Της φρόνξε, ποιανός είναι το παιδί!...» Η άρρωστη που μουρουρίζε άνομα με άσπασταγμούς: «Ψέματα! Ψέματα!» αναχαιτίστηκε να έρωλοήσει με γορριές λέξεις το σφάλμα της: —Δε φταίω εγώ μόνα μου. Έναι στη γονιότητα! Ο συνάτησα ένα παλληκάρι. Αυτός δ' έκαμε όλα. Από τότε δεν τήν έαδνα πιά! Μεί πλάστε με γλυκόλογα την άρα που έπεσαν το σπασμό. Δεν φταίω εγώ, μόνα μου...

Το πλήθος άδειαζε τον τόπο. Όλες οι γυναίκες είταν άναμιασες να διαδδούν την είδηση. Τη στιγμή που φερόμα κ' έμεινε, η Σομπεράνα, ντροπισμένη και με τα δάκρυα ποτίμα στα μάτια της, δέλησε να γονατίσει μπροστά στο γιατρό και να του φιλήσει το χέρι. «Αλί μου! Δδν Άντώνη! Είπε και του ζήτησε συγγνώση για τις βουσιές της. Κίεταν άπληρημένη λογιστόνα στα οχόλια των χωριών. Μα, πιότερο απ' όλα, προσόταν η Σομπεράνα τον Καραφώσα. Γνώριζε καλά αυτόν κήνος. Θά τήνε σκότωνε, την κακομοιρισμένη τη Βιζαντένα, την πρώτη φορά που θά έβριγαν στα δδμο. Κι' αυτό η ίδια, άκούει δάχε την ίδια τύχη, γιατί είτανε μητέρα της, και δεν την είχε καλά προσέξει. «Αλί μου! Αλί μου, δδν Άντώνη!» Και γονατίστη, τον παρακαλούσε τό πά να ιδή τον Καραφώσα. Αδής που είτανε τόσο καλός, που ήξερε τόσα πράγματα, θά μπορούσε να τον πείσει, να τον κάνει να όρσιση πως δεν θά τις πείραζε, πως θάν τις ήμονόσε.

Ο γιατρός δέχτηκε τα παρακάλα ατά κι' άπάντησε άπότομα: «Θά ιδώ, είνε λιγάκι λεπτό το ζήτημα. Μα σ' βοηθάω στο δδμο, σήκωσε τους ώμους: μ' έγκατέστηση και είπε: «Πάμε να ιδούμε απ' ό το ζδον το Καραφώσα».

Φωνάξαμε τον Καραφώσα από το καπηλιό, κι' άρχισαμε να σεργιανόμα κ' οι τρεις μας στ' άκρογιάλι, στη σποτεινιά.

Ο παρτάς φαινόταν φοβισμένος, βλέποντας τον ένωτό του άναμια σε δυό τόσο σπουδαία πρόσωπα. Ο δδν Άντώνης του μίλησε για την άναμφισβήτητη ύπεροχη των άνδρών, από τις πρώτες πρώτες μέρες της Δημοουρίας, για την περιφρόνηση που άβέλουν οι γυναίκες, και για την ελαφρότητα τους. Άλλωστε είναι τόσο πολλές, κ' είνε τόσο εύκολο ν' άνεκαταστήσει κανείς ένείνη που του δίνει ένοχλήσεις! Και τέλος, με τραχιά λόγια, του άφηθήκαμε ό, τι συνέβη.

Ο Καραφώσας δίσταζε, σαν να μην καταλάβαινε καλά. Το θαλωμένο μουλό του φωτιζόταν άργά άργά. «Θεέ μου! Θεέ μου!» έλεγε κάθε τόσο, και έβριγε με όργη το κεφάλι του κάτω από το σκούφο του, κ' έφερνε το χέρι του στο ζουνόρι του, σαν ν' άναζητούσε το τρομερό του στυλέτο.

Ο γιατρός δοκίμασε να τον παρηγορήσει. Του σόστησε να ήρμονήση την κόρη, και να μην κάνει παλληκάρια. Αυτή η έποκρία δεν άβριζε καθόλου να πάη γι' αυτήν στη φυλακή ένα νινάιο παλληκάρι σαν κι' αυτόν. Άλλωστε, ο πρηνιτικός ένοχος είταν έκαίτος ο άγνωτος εγγάτης.

Βαδίσαμε όρα πολλή, κρατώντας όδυννηρ σιωπή. Ο Καραφώσας έξακολουθούσε να έβριγε το κεφάλι του και να ψάχνη τη ζώνη του. Σαφηνά κι' άπότομα μίς έσφρισε με το βδόν ήχο της φωνής του, που έκραζε μάλλον παρά πρόσφερε αυτές τις λέξεις:

—Θέλετε...να...σας...πώ...ένα...πράγμα. Θέλετε να...σας...

(1) Τόσοι κατάφευτε δδλφονα από μια πόλη.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Κ.

Τύπος εύφορίας έντελώς άσυνείδητος, μελαγχολική με κάτι μάτια περίεργα που άλλοτε μαγνητίζουν και άλλοτε άποωδών. Ο χωματισμός, τον ακαθόριτος: πρόσινα, γροίφα, καστανά, άλλοτε ελφωνικά, άλλοτε γοητευτικά. Είνε πολύ έντελlectual αλλά προ πάντων προικισμένη με εξαιρετική έξυπνοδα, την όποία δμως δυστυχώς σπάνια βρίσκει εύκαιρά να χρησιμοποίηση, γιατί ο φίλος της κάκλος άποτελείται από τύπους σαλονιών των όποιων αί αντίληψεις και αί όμιλίες είνε στερείλες.

Και έτσι μια από τις πλέον σπινθηροβόλες «κωξέρ» εξελίχθη εις λίαν έπίδεξαν μορφήστησαν και φανταζών διασφιδά του Μαζώγ. Μήπως και αυτό δεν είναι τρανή άπόδειξις της έντεννάδας της; Την στιγμή που δεν μπορεί κανείς να εύχαριστηθή μιλώντας, διασκεδάσει σιωπώντας.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο ένας χορός διαδέχεται τον άλλον και η μία δεξίσις την άλλη. Συγχρόνως διοργανώνονται δένδρα, χωροταξιακά έσπευδεις και προεπειδεις και πιστοποιήσεις με καταπληκτικόν μπριό.

Από τα όρσιότερα δένδρα παρά τή κ. και τή κ.Α. Βούλγαρη προς τμήνη της τραγουδισμένης λιλιπουτίας Διδος Βούλγαρη. Με τοξυ των κεκλημένων η κ. και δ)ις Διπλοράκου, η κ. Δοήμα, α) δ)δς Καίσαρη, η δ)ις Άνδρεάδη, η κ. Πεοματζόγλου. Ο παιδικός κόσμος άντεπροσπεύεται διά μιας άνθόδωσας δδλφονας λουλουδιών.

Χδς, φιλικά παρτα τή κ. και τή κ. Δ. Αοβέρδου. Α) μεγαλοπρεπεί α)δουσιν έχον ως φόντο καλλιτεχνικήν γαλαρία σε χρώμα τέρας κότε—η όποία χρησιμεύει ως πινακοθήκη των σπανιότερων έργων ζωογραφίας.

Μεταξύ των κεκλημένων ο κ. πρωθυπουργός μετά της Κυρίας του, ο κ. και η κ. Ματσί, ο κ. και η κ. Ψημμένου, ο κ. και η κ. Γ. Μακκά, η κ. και η δ)ς Μίνου, ο κ. και η κ. Πεοματζόγλου.

Από της χοροδιδασκαλίας άκρομντι παρά τή Δε Χατζανέστη ήτις ήτο ύπερ ποτε δελκτινή με τουαλέτα λευκήν, Παριουρίσκονο μετάξυ άλλων α) δ)ς Μεζίζη, α) δ)ς Ρετοίνα, η δ)ς Διπλοράκου, η δ)ς Λεοντίδα κλπ.

Το παρελθόν Σαββατον μαστική μπακαράς παρά τή κ. και τή κ. Μ. Λαζαρίδη. Η ο)ιδόσπουτα περιούσιε τους κεκλημένους με την χάριν και την ευγένεια που την διακρίνει. Παριουρίσκονο η κ. Α. Μορέλλα, ο κ. και η κ. Νικολοδρη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Σαργιαννρή, κ. και κ. Ζίλη, κ. και κ. Δημητράκοπούλου, κ. και κ. Αομακοπούλου.

Χδς, φιλική συγκέντρωσις παρτα τή προεπειτή της Ρουμανίας και τή κ. Ρισαλίνο.

Την παρελθούσαν παρισκευήν μουσικόν απόγευμα παρτα τή κ. Μ. Τριανταφύλλου εις μικρόν φιλικόν κύλον. Η ο)ιδόσπουτα έμφυχον κομψότην με τουαλέταν μαύρην βελουδίνην έν συνδυασμώ χρυσού λιμε.

Ο παρευθεντίας είχαν την τύχη ν' άπολύσουν το σπανιότατον φωνητικόν τάλαντον της χαριτωμένης ο)ιδόσπουτης, εις τραγουδιά του Ρ. Χάν τα όποια άπέδωσε με όνειρφή έντέλειαν ιδίως εις τα πιανίσματα της διέκρινε κανείς φανέσα βετασάννης δανειάλης.

Μεταξύ των παριουρίσκονων μία ένδοξη μελαγχολική συσπνομα η όποία ως αντίδωκου έχει πρόσινα-χούι μίται η δ)ς Σ. Κ. Λίαν άριστοτεχνικόν σύνολον άποελοεί το βαθύχρυσον φόρεμα μαντήν και καπέλλο.

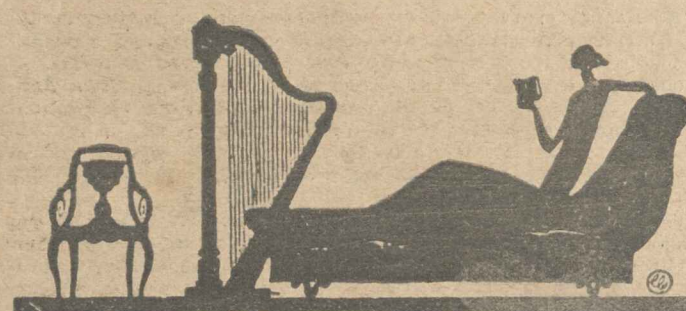
Η ύπερ των απόρων βρεθών δοθείσα φιλανθρωπική χορευτική έσπερς εις το Άκτιον είχε μεγάλη έπιτυχία. Βοημειώσαν τουαλέτες λίαν καλίδιτες, άλλαι μυθοδός πολυτελείς και πολλή άπλούτητα μι και κομψότητα. Άναφέρουμε μεριές που έδωσαν πώ...ένα...πράγμα:

Και πώς κίτατε μ' ένα έπιθετικό ύφος, σαν ναχε μπρος του τον άγνωστο της Χουέρτες, κ' είταν έτοιμος να όρσηση και έκάνω του.

Ε) Λοιπόν! α)ς...λέω, πρόσρε πάλι όργά-όργά, σαν ναμιασε έχθρος που ήθελε να τους φοβή, α)ς...λέω...πώς...τόρα...την...άνα...άνα...περισσότερο...

Η έπληξη μας είταν τέτοια, ώστε δεν έβριγαμ τί ν' άπάντησμε και άρκεσθήκαμε να του σ)έλωμε το χέρι.

Μεταφράσις Κ. Τρικογζίδης

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η παρελθούσα έβδομάς ήτο έβδομάς συναυλιών και μουσικών άκροάσεων.

Και πρώτον ένεφανίσθη ο διάσημος πιανίστας Ρούντολφ Σμίτ, του Όδελου Βερολίνου.

Ο κ. Σμίτ είνε κάτοχος πλούσιων μουσικών προτερημάτων, θεωρείται δέ ως καλλιτέχνης ευρωπαϊκής φήμης.

Εις την α)δουσιν και τα θεωρεία διακρίνονται κατά την δοθείσαν υπό του κ. Σμίτ συναυλιαν α) κυρίαι και δευτερινές. Μεταξά, Πεοόγλου, Κουντουριώτη, Ιατρίδου, Τριανταφύλλου, Ψόγα, Πεοοδρη, Φοτιάδου, Χατζηλαζάρου, Τσοκαλά, Τούμπα, Ψημμένου, Άθανασιάδου, Άγγελοπούλου, Διμαντοπούλου, Βερυκίου, Παρασκευά, Πανδ, Νικολαΐδη, και άλλαι.

Οαίτως έθουαίσθη διά την τέχνην της εις την συναυλιαν της η δ)ς Καίτη Άνδρεάδου, η όποια έτραγουδής με αίσθημα και χάρι και κατεχειροκροτήθη.

Και άλλη νέα πιανίστα ένεφανίσθη διά πρώτην φοράν και αυτές, η δ)ς Χιδηόγλου, μαθήτρια του διασημου Φόν Σάντεο.

Η δ)ς Χιδηόγλου παίζει με την γνωστήν τεχνιστήριαν του μεγάλου Γερμανού μουσικου διδασκάλου της.

Προσέχως θά δδσουν συναυλιās και άλλαι Έλληνίδες πιανίστας έν αις και η δ)ς Άφροδίτη Νάνου.

Ο βροτόνος κ. Ι. Άγγελόπουλος θά δδση σειράν παραστάσεων κατ' Σάββατον και Κυριακήν.

Εις την Θεσσαλονικήν έδόθη συναυλία με τα έργα του κ. Ριάδη.

Λέγεται δει θά έκιοσφεθή τας Άθήνας και ο Έλλην μουσικός κ. Λαμπρινός.

Μόσθησαν ιδιαιτέρως την δ)δα Έφη Δημητριάδη φερουσιν τουαλέταν από λευκό βελούδο γαρνιρισμένην με πέρες λευκές και ένα μεγάλο λουλούδι μπλε ρουί.

Ονειρώδες σύνολον της Κας Μ. Μπέμπα με τουαλέταν από λαμ' χρυσό κεντημένην δλη με χρυσές χάνδρες.

Προαναγγέλλονται χορευτικά έσπευδεις παρτα τή κ. Ρετοίνα, παρτα τή κ. Καλοχρόστη, παρτα τή κ. Α. Δημητριάδη.

Την παρελθούσαν Κυριακήν πολυτέλεια των δένδρων παρτα τή κ. Θ. Ψιακή. Μετα την παιδικήν προεπειδή έπληρολούθησε έσπερς μπακαρά η όποια κατέληξεν σε σούπε.

Εις το επί της λεωφόρου Όλγας «Κεντρικόν Γυμναστήριον» άσχευνται καθημερινώς εις το τέρας πλείστα νεαρά Άθλιδες μεταξυ των όποιων διακρίνονται οι δ)δες Καλλιόπη Κωνσταντινίδου, Σελία Χατζησαβάνου, Ελένη και Όλγα Άναργού, Χαρίκλ. Παννέλου και η κ. Ελένη Ι. Θεοδωρίδου.

Την δοτήν του Άγλου Διονυσίου έδόθη χοροεοπερς παρτα τή κ. και τή κ. Λέστου εις την όποία παρεμείθησαν ο κ. η κ. Παγκάλο και η δ)ς Παγκάλο, ο κ. και η κ. Ελκωά η δ)ς Άθανασιάδου, η κ. Κλαδά του άρχηγού της Χοροφυλάξης και η δ)ς Κλαδά η κ. και η δ)ς Κοντά ο κ. και η κ. Νοταρά, η δ)ς Τριχοστάη ο κ. και η κ. Σίλματση α) ο)κογένεια Καραϊσάκη και Βιτάλη και πολλή άλλοι παραμεινάντες μερι των παριών όργων.

Μονταίν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΟΡΧΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Θημίσιο Χριστογεννητικό δένδρο είχε προετοιμάση η κ. Κυριακίδη (Συτάγματάρχου) εις τα όποιον συνεκεντρώθη κόσμος ένλεκτός.

Μεταξυ των κεκλημένων διακρίναμε τον Γουματέα του Άγγλικού Προξένου κ. Χογκ, μετά της κυρίας του, τον συγγήν κ. Δημητράκη, τον διευθυντή τής Νομικης τον Άντιστομάρτην του Ρωσικού σπαστού Volton, κλπ.

Η επιτυχία της έσπερς ήτο άεκαίτηκη. Εις τουτό συνετέλεσε η παρουσία των δδδων Κοντου, Εστασιζα, Λάμπη, Παπαδοπούκη, Κόζου, και του καλλιτέχνου κ. Γ. Παπαγιαννίδη, όστις άπήγγειλε συγληνεκάτα το «Ματωμένο Σάβλο» του Ποδσάν και την «Χάρι του Βουσιλά» άποσπας τα χειροκροτήματα των κεκλημένων.

Νελλάρ

ΠΟΛΥΤΕΓΑ έπίπεδον πιστήριον έχον πλάκα 100 Χ 140 δυνάμενον να πέσνη 4 σελίδας μεγίστης έρημειδης και στυλόν 1200 σφύλα καθ' ώρον. Μονοδίκον δια καθημερινήν έπαρχιακήν έρημειδδα. Πληροφορία εις τα γραφεία μας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Υπάρχουν ἐν Κίνα ἐρημίται, οἱ ὁποῖοι τυφλώνονται μόνοι τους. Ὅταν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς γιατί τὸ κάνουν αὐτό, τοῦ ἀπαντοῦν ὅτι ἔτσι κλείνουν διὰ πόρτες πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ ἀνοίγουν χίλιες στὴ σοφία.

Ἐπίγραμμα πολυπαθοῦς γαμβροῦ εἰς τὸν τάφον τῆς ἀποθανούσης πενθερᾶς του :

Ἐνθάδε ἐν εἰρήνῃ
κεῖται ἡ Μαριγώ,
ἡσυχασεν ἐκεῖνη
μὰ ἡσυχασα κ' ἐγώ...

“ Ἄλλοτε εἰς τοὺς καθολικοὺς ἀπηγο-
ρεύετο ὁ γάμος μεταξὺ συγγενῶν μέχρι ἐ-
βδόμου βαθμοῦ συγγενείας. Δηλαδή δὲν
μποροῦσε νὰ νυμφευθῇ κανεὶς οὐτε τὴν...
ἐβδόμην ἐξαδέλφην του !

Οι Πορτογάλλοι πολιορκούμενοι κατά
τις 1546 από των Ίνδιαν εις τὸν προφύγιον
Ντιού ἐπέδειξαν ἕνα ὑπερῶνθρωπον θάνα-
ρον. Εἶναι ἐξηκρωβούμενον ἱστορικῶς, ὅτι
ὅταν τὸν ὤλεψιν καὶ τὴν πολεμοφόδι πολλοὶ
στρατιῶταις ἀπὸ τὴν λύσσα τοὺς ἐβγαζαν
καὶ δόντες τὸν καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσαν σπῆ-
τουφένια των ὡς σφαίρας!

Ὁ Διογένης, μέσα στὸ βράχι του δὲν εἶχε ἄλλο ἐπιπλο, ἐκτός ἀπὸ μιὰ γαβάρια γιὰ νὰ πῆνι νερό. Μιὰ μέρα ὅμως εἶδ' ἕνα παιδί πὺν ἔπινε νερό με τὴν χούφτα του καὶ εἶπε : « Αὐτὸ τὸ παιδί μὲ ἐδίδασκε πὺς χρησιμοποιεῖ ὅνα πρῶγνα περὶπτό.» Καὶ ἀμέσως ἔσπασε τὴ γαβάρια του.

Δύο Ρωμαῖοι συγχετῆ*οὶ ἐκάθηντο δίπλα στον
Καλλιγούλα και συνομιλοῦσαν. Ἄξαφνα εἶδαν τὸν
αὐτοκράτορα να σκάει σὰ γέλοιο και τὸν ἐρώτησαν
για πῶς λόγῳ γέλαει. Ἐπείδω, τοὺς ἀπάντησεν τὸ
αὐτοκρατορικὸν κτήνος, γιατί συλλογίζομαι πῶς
αὐτὴ τὴ στιγμήμπορῶ να σῶς ἀποκεφαλίσω και
τοῦς δυὸ σὰς.

Ὁ δὲ Μποινέο εἶπεν :

Οι γυναίκες δὲ θὰ ἔχαναν τόσους κόπους νὰ βάφονται καὶ νὰ φτειασιδώνονται ἂν ἔξεραν οἱ ὅλες αὐτὲς οἱ μπογιὲς τίς κάνουν φρικτὲς καὶ ἀποχρυστικὲς.

Οἱ Ἐφέσιοι ἐξήλυναν * * πολὺ τοὺς συμπατριώτας
των ποὺ διεκρίνοντο μεταξύ των καὶ τοὺς ἐξώρι-
ζαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ πάνε νὰ διακριθῶν καὶ
ἄλλου.

Ὁ Βολταίρος δεῦν ἐκηρύχθη κατὰ τῆς θρη-
σκίας, εἰχε πάντοτε ἀπάνω στο γράψιδόν του τὸς
ἐκείνους γραφάς. Ὅταν τὸν ἐρώτησαν σχετικῶς
ἐμὲν φιλόσοφος ἀπήντησε: «Ὅταν ἔχει κανεὶς
μὴ δίκην ἔχει πάντοτε ὑπ' ὅψει του τὰ πεπραγμένα
τὸν ἀντιδικούν του».

Ἡ Θεμιστοκλῆς μιὰ μέρα πού εἶχε πάρει τὸ γαϊδὸ στὴν Ἀγορὰ, εἶπε: «Ἀπὸς ὁ μορφαῖος διευθύνει τὴ μητέρα του, ἡ μητέρα του διευθύνει ἐμένα, ἐγὼ διευθύνω τοὺς Ἀθηναίους καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διευθύνουν ὅλη τὴν Ἑλλάδα. λοιπόν, αὐτὸς ὁ μορφαῖος διευθύνει ὅλη τὴν Ἑλλάδα!»

Πρωτοῦσαν τὸν Ἀγροῖο τῆς Σπάρτης εἶ εἶναι
προτιμώτερον νὰ εἶναι κανεῖς, δίκαιος ἢ ἀνδρεῖος.
«Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν δίκαιοι, ἀπῆλθνε ὁ
Ἀγροῖος, δὲν θὰ ἐχρεω-
ζότανε ἀνδρεία οὐ τίποτε.»

Κάποιος νεαρός παρουσίασε
κάποτε στον Μπαθόν τους
στίχους του. Μά απο τη συγ-
γηση τὰ χειρόγραφα έβγαιναν
από τὰ χέρια του κ' έπεσαν στη
γραιψή που έκαίγε στο τζάκι.
Ο νεαρός έβρεξε να τὰ πιάσει.
«Άφηστε τα, κύριε, τοι έλεος
ο Μπαθόν, έβγαλαν στον προ-
ορισμό τους.» Ο Έρανδίνος

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σχολή λωποδύτων

Ὁ ἄνθρωπος εἶπε παντὸς τοῦ υἱοῦ. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκό στὴν «Παναγία τῶν Παρισίων» λέλει πὸς αἱ λοποδιότητες καὶ αἱ πορτοφολιές τοῦ Παρισινοῦ ἐδίδασκαν τοὺς μαθητὰς τοὺς, βράζοντας τοὺς νάεινους τὴν τσάπην ἐνδὸς ἀντρείκων τοῦ πῦρ γεμάτο χουδοῦνι. Ἀυτοῖν, πρὸ τινος ἡ Ἀγγλικὴ ἀστυνομίη τὸν Ἰωνίου ἀνεγκάλειβεν μὴ παρομοίαν σχολῇ. Λίθος ἡ Πανεπιστήμιος πραγματικὸς, δὲ λέω καλύτερα! Ἐνὰς λοποδιότης, συλλήψθε, ὁμιλοῦσιν ὅτι τίς τοῦ μαθητῆ τοῦ προεπιμένου σχολείου κ' ἔδωσε πολυτίμης πληροφορίας γὰρ τοὺς ἀστυνομικοὺς περὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ.

Ἡ διδασκαλία, γινότανε στὰ ὑπόγεια ἐνὸς ἐγκαταλειμένου ναοῦ. Τὰ μαθήματα ἦσαν νυκτερινὰ καὶ οἱ μαθηταὶ ἦσαν διηρημένοι σὲ δέκα τάξεις, εἰχον δὲ καθηγητὰς ἀπομάχους καὶ συνταξιούχους ἤδη λωποδύτας.

Οι νεστοροί φοιτηταί, υπερβολικότες του
τοιαύτου, εμψιθαναν έτσι πως να διο-
ργηγούν τις κλειδονύς, να κατασκευά-
ζουν αντίκλειδιν, ν' ἀδελφούν μ' ἐξολοί-
κας τούτες των άλλων, να πηδούν τους
τοίχους κατ' ἐν ἀνάγκην, να σπυργαλίσουν
ἀθρόοβα τὰ θύματα, πού θά μπορούσα
να τοὺς ἐνοηγίσουν.

Εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, οἱ καθηγηταὶ ἀνέπτυσαν πολὺ πρὸ δύσκολα θέματα ὥπως π. χ. πλαστογραφία, παραποίηση, ἀνοίγματα χρηματοκιβωτίων, κλπ. Ἐπίσης ἐκεῖ ἐδίδασκετο καὶ ἡ λογοπ. ἀλ. ὁ ἀμερικαν.

Ἡ φοίτησις ἦτο τετραετής, ὅπως καὶ στὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον, μετὰ τὴν ὁποίαν οἱ φοιτηταὶ ὑποβιβλῶναι οὐδ' αὐτοῦτος ἐξέτασις, ἐκαινομένη, εἰς περίπτωσιν ἐπιτυχίας ἓνα δῶλωμα πρὸς αὐτὸ ἐγγένοντα δεκτοὶ τῶν μεγαλειτέρων λοιποδυσίας ἀνιμπορίας τῶν Ἰνδιών.

Οἱ μαθηταὶ δὲν ἐπλήρωσαν· ἔτατε κατὰ τὴν διακρίσιν τῶν σπουδῶν των, ἄλλα μόλις κατόρθωσαν νὰ κεράσωσιν μὲ τὰ χεῖμα τους τὸ ψῆμα που ἦσαν ἀποκοιμημένοι νὰ δίδουν· πέντε τοῖς ἑκατοστοὺς καθ' ἡμέραν τὸν ἐξ ὧν κεράθων των, τὰ ὅποια ἄλλως τε, ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς καλῆς τὸν διδάσκαλου, ἔννοεῖται, οὐ μετὰ τῆς ἐπὶ ἡμέραν τῆς Ἀγγλίας, Ἀστυνομίας, ἡ Σχολῆς διελθῆναι καὶ κλεισθῆναι. Ὅλοι οἱ καθηγηταὶ κατορθώσαν νὰ διὰφύγουν καὶ μόνον ἑνας μικρὸς ἀριθμὸς μαθητῶν συνεληφθῇ. Ἐταί μάλιστα γὰρ ἐλίπτε χεῖρες οὐκ ἐν περιλήψει αὐτὸ Πανεπιστήμιον θάνατον αὐτῇ πονεῖν ἄλλοι.

Ξενοδοχείον τῶν δεινῶν

Ἐνός φιλόανθρωπος, ἐπὶ πλέον καὶ... φιλόσυνος
τοῦ Σαῖν — Ζόν, ὕστερον πρὸ τίνος στη Νέα Γ
ἀ ἐγκατάσταση ἐντελὴς πρωτότυπη: ἐνὶ ξεν
γειὸν γὰ τοῦ: ἀκύλου.

«Ο κ. Γουλιέλμος—αυτό είναι το όνομα το
έντλ μαν—είχε προσέξει ότι οι περιοδευόντες σι
μά Γη εύλοκοντο σὲ δυαίσεσσι θέσσι ἐξ αἰτία
σφάλων των, γιατί το περισσότερον ξενοδοχεί
ν ἔδεχοντο καὶ φιλοξενήσουν καὶ ζωά.

Τὸ ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν οἱ χυρτοὶ τὴν
νναίων αὐτῶν ζώων; Νὰ χωριστοῦν ἀπὸ αὐτοὺς
ὅστε τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸ γι' αὐτοὺς
νὰ πᾶνε νὰ κατοικήσουν οὐ ξενόδοξα πῆμτη
ζωὸς, ὅπου ἐδέγοντο καὶ σπύλους.

Ο κ. Γουέλντφρεντ αποφάσισε να θέσει τέμνα στην καταστροφή. Γι' αυτό το σκοπό έχτισε έναν πολύ κομψό οίκημα με άμμοκονία. Οι ένοικοί είναι κάπως άχαροι για μας τους Έλληνες: 8 δολάρια ημερησίως, δηλαδή 450 δοχμάρητος, αλλά συμπεριριβάνετοι σ' αυτό έλεος, γυναικίστη και διδάσκαλια.

Τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ κ. Γου
ελντράφτ καθὼς γράφουν
ἡμερῶδες τοῦ Σαιν-Ζόν, κα
νει χρυσῆ δουλειά.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφоруμένω δὲ ὅτι ἀπὸ
τῆς ἰδρυθῆς Σύνδεσμος Συνα-
τακτῶν Περιοδικῶν τύπου. Τῶν
Συντακτικῶν Προσωπικῶν τῶν
«Μπουκέτων» δηλοῖ ὅτι δὲ
ἀνῆλθε εἰς τὸν ἀνωτέρω Σύν-
δεσμον. Ἡ Σύναξις

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο ΤΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

Πρὸ ἡμερῶν δὲ ἔσταθα ἀναποκρίτης τοῦ «Παρανοῦ Χρόνου» κ. Ζυλ Ρατό
δωρίσεν μετὰ τὴν «Παρανοῦν» σχεδίασέ με τὴν ζωή, τὴν θέσιν καὶ τὴν τυρ-
κομένην εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πόλεως τῆς ἀσφαλῆς ὁδοῦ καὶ ἐστὶν ἡ ἀσφα-
λίς Ματα-Χάρι. Ἐπὶ τῇ ἐπαύρις αὐτῇ ἡμερᾷ ἐπὶ τὴν ἀσφαλίς Ματα-Χάρι
Μπουρανὶν, ἀναστὰς ἐπὶ τὴν ἀσφαλίς Ματα-Χάρι καὶ τὸν πόλεον.
Ἐν αὐτῇ ἀναρρίχουν ἀγνοοῦν τὸν τυρκομένην τῆς Ματα-Χάρι
καὶ τὸν Ἕλληνας ἡδοναῖς Κοντογιάννη.

Ἡ κατωκοπία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου παρὸν σύστημα πᾶσι τὸν πλέον ποικίλιν μορφῶν, μεταχειρίσθηκε ἀνθρώπων· πάσης τάξεως, πάσης ἐθνικότητος, πάσης ποιότητος. Ἄλλαι μὲν μεγαλύτεραι εὐκολίαι ἐξέλειξε τὰ ὄργανα τῆς καὶ τὰ θήματα τῆς μεταβῆναι τὸν τυχομακόντων, τὸν ἑστειρωμένων, τὸν χαρτοπαικτικῶν, τὸν τεταπεινωθῶν καὶ τὸν φιληδόνων. Μία περικύπτει κατωκοπία εἰς ἀποκαλυφθεῖσα πρὸς τὸν πολέμου μᾶλλον φανερώσῃ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐν προκειμένῳ ἐνεργήσονται οἱ ἔμπολεμοι.—Μολὲ, ἕνας τυχοδιωκτικῆς ἀπερίβραστο σπὸ ἀσυνδρομηδὸν σταθμὸν στὴν Γερμανίαν ἡ καὶ σὲ οὐδέτερά κράτη, μὲ τὴν βυλλιστὴν στὸ χέρι, μὲ τὸ ἀκάνιστον ὄρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔχειαι ποὺ νὰ προσανατολισθῇ, ἔρχεται νὰ τὸν πλησιάσῃ ἕνας κύβος, κρύπτει κύβους, ὁ ποῖος; χωρὶς νὰ τὸν ἔξερη, τοῦ ἔκανε χλίτες δὺν πεπιτοήσεις καὶ τὸν προσκαλοῦσε γιὰ νὰ τοῦ προφέρῃ καφεστὸ καφεστέον τοῦ σταθμοῦ. Ἔτσι βέρβαινα, ὅπως ἔξωσονται, ὁλοὶ, ἀρχίζει καὶ τὸ σύστημα τῆς κλοπῆς; ἀ λ' α μ ε ρ ι κ α ν ἔ. Μὲ ὁδοὺ δὲν ἐπαρόειο περὶ αὐτοῦ. Ἡ συζητήσις ἀνοίγει ἐνώπιον δύο ἐπιπληκτικῶν ποτηριῶν μὲν ἄνθρωπος καὶ μετὰ πεντε λεπτά ὁ ἀγνώστος ἔκανε τὴν ἐκλογὴν του. Ἀ νὰ θωριάσῃ τοῦ ἐρίνετον καταλλήλου γιὰ νὰ ἐξυμνησθῇσθῇ τὴν Γερμανίαν, τὸ ἐβρίε ἀμέσως; σ' ἐνι δ αῖσι καὶ τὸ ἔμεπε; σ' ἐνιν ἐλημο δῶμο δατον βυσιόσων ἐνι σπείρ κρημνέμον πίσω ἀπὸ ψηλοῦς τοίχους. Ὁ ἀγνώστος; κύβος; περὶ ὁδοὺ ἐκεῖ τὸ θῆμα του καὶ ἐπέστρεψε στὴ σκοπὴν του. Ἡ κύβος; καὶ ἡ δὲ ἰσχυρία ἀρχίζειν τότε καὶ διαρκῶς ἐναι μὴνιν τουλαχιστόν. Ἀκολούθως; ὁ ἀγνώστος; ἀναγκασθὸν στὰς ἐχθρικούς χώμας, μὲ εἰδικὴ ἀποστολή, ἐροδομαμένος μὲ τὴν πύλιν τακτικὴν διαπαιθμητα, καὶ ἐξ ὁσων ἐνι ἐπιγυγελμῶ ἐμπορομενέον γιὰ νὰ μὴ προαχθῇ ὑποψίας. Ἐκανε τὸν μεσὶ τὴν φρουγινῶν, βῆφιν, κονοβερῶν, κλπ.

Μακάρι οὖν, ὁ καθεὶς ἀπο αὐτούς, τοὺς κακηπότους τοῦ καλοτήτων-
 ὄντος μορφοῦσι καὶ εἶχε καθάρων μέλειται να εἶ με καλοτέρω, ὅ
 συχνά εἰς αὐτοκατακτικὰ γένετα καὶ να εἰσχωρῇ π' αὐτοῦ τοῦ
 ἁ μ' μορφοῦσι να μετὰ εἴποτε, να συνάπτει θεοῦ, μ' δ' οὐκ ἔ
 ποτε, οὐ κύριοι του δὲν τὸν ἀφῆναν να π' αὐθιῶνται σ' αὐτοῦ
 σ' εἰς τῆς γένε του ζωῆς. Τὸν ἴδελαν εἰς π' αὐθιῶνται τ' αὐτοῦ, τὸν ἐπ
 ἔβλεπαν παντοῦ, τὸν ἐβλέγαν καὶ τὸν κ' αὐθιῶνται πάντοτε σ' αὐ
 χαλάρια τῆς ἀσώφρονης π' αὐθιῶνται τ' αὐτοῦ. Γνωρίζοντες δὲ οὐ καὶ
 κατακόπος εἶχε π' αὐτοῦ χαλάρια, τὸν ὑπογράφονταν δ' αὐτοῦ ἀνέ
 να καμῖν ἀποστολῇ ν' ἀποστελῇ αὐτὸ καθε μ' αὐτοῦ, τὸν π' αὐθιῶ
 κατ' αὐτοῦ. Εὐφρῆς μέσον γ' ν' ἀνακαλύπτουν τῆς ἡμέρας τῆς
 ἀβασῶς, του καὶ να καθ' αὐθιῶνται οὐ δὲν θα ἦτο τὸ καθε μ' αὐτοῦ
 ἀνέκ' αὐτοῦ.

Εναντίον αυτών των ανεπιθύμητων ξένων, το σύμμαχο κράτη και τι δεν έκαναν; Πολλές φορές, η λογοκρισία ανέκαλυπτε μετέπει-
 τών γερμάρια μιά; Ήξελεϊα ιένης από πατριωτικά και οίκονγενεϊκά
 αίσθημα επιστολής; μυστική κείμενα πληθορροιών προς τον έλδρό
 σπασμόισιότης φύσεως. Τό κεί,λενο, τό φινερό υπεγύφτερο μένα
 κοιτότατο θορία. Ό παραλήπτης; εθιολογικό πέραν του συθόν.
 Ό άποστολέας; Πά; μπόρουσε νά βρεθθί μέσα στις κοσμοβώσεις
 συμμαχικής πρωτενοούσας; Είταν σαν να γεμύεις ένα ψυλλό μέσα
 σε άχρησ! Και ό-
 μως πολλές φορές
 τον ανέκαλυπταν οι
 άσυνθυμοί.

Ἐπειροεπικῶς, ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ πῶς οἱ συλλαμβανόμενοι κατάραχοι ἀντίκριζαν τὸ θάνατο στὸ δάσος τῶν Βινισενῶν ; Πῶς ἀνέμεναν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν στὸ Στρατοδικεῖο, στὰ οἱ στρατιωτικοὶ δικασταὶ ἀπαισύνοντο καὶ τὸ κοινὸν ἐξεκένωνε τὴν αἰδοῦσα. Σὲ λίγο ὁ κατηγορούμενος ἐπαναφέρετο στὸ ἐδάφιό του, ἐνῶ ἡ φρουρὰ παρουσιεῖ ὅπλα. Κυττοῦσε μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια· ἐτέντωνε τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκοῦσῃ. Ἦ προμελὴ λέγει.

ἔπειτα ἄσφαινα μέσα στὴ γενικὴ ἀγωνία. Τότε, ὁ ἄθλιος παρέλυε ! Δὲν μποροῦσε πλεὶς νὰ περικοιμηθῇ καὶ τὸν τραβοῦσαν σέρνοντοσι. Περωνῶτες ἐρύχθη ἕνα τελευταῖο βλέμμα πρὸς τὸ δοματίο τῆς συσκέψεως, ὅπου ἐπαίχτηκε ἡ τύχη του. Κατάσχεσε, πρότει νὰ πεθάνῃ !

Τόσος υπήρξε ὁ φόρος μερικῶν ὥστε καίποια κυρία Φίλ., εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πολεμικὸν συμβούλιον εἶχε δώσει χάρι, βλέποντας τοὺς στρατιώτας νὰ παρουσιάζουν ὅπλα, ἐπίστεψε ὅτι θὰ τὴν τοιφεύρασαν σὲ ἴδιο ἐδάφιο ὅπου ἐκάθιστο· κ' ἔπεσε χάμω, κρύβοντας μὲ τὰ χέρια τῆς τὸ πρῶτόν τῃς. Χρειώθηκε νὰ τὴ μεταφέρουν μισολιπόθυμην ἀπὸ τὴν αὐτίσουσα πρὸς συνεδριάσειον.

Μερικοί έπειναν μοιραίως τους παίκτες που έχασαν το παιχνίδι τους, άλλοι πολύ θεατρικά, κι άλλοι με μία αίσχυρη νευροκτονία.

Μεταξύ τούτων αναφέρεται και η έκτελεσις του γνωστού εις τα Αθηνάκια νυκτερινού Κέντρου Κογοντογινών, πρώην ρηθιστού "Ελληνικού Συνεδριζόμενου, από τη δ Κογοντογινών από εις θεατικούς του άναγνώστης, διεν έξιστρουν το πρώτο που θα γινόταν η έκτελεσις του, φαντάστηκε δει να ελάναν όλα στα ψέματά, γιά να τον πείσουν εις δοκιμασίαν και διεκατονόη οι πόλεις της φυλακής, θ' άνοίγαν δια-πλάτες μπροστά του. Έξιστρεψε να προηρή σ' αποκλήψεις κ' επί μια όμα διηγετο παρμυθιόν που δεν είχαν καμιά σχέση με την ύποθεσιν του. "Όταν όμως ήρθε η στιγμή της εκκινήσεως έδωσε να τον επαναρρίκουν στη πραγματικότητα και του είπαν: «Σας μένουν πέντε λεπτά ζωής» άν έχετε να μάς πείτε τίποτε ορθού, κάνετε γρήγορα!» Ο Κογοντογινών τότε άρχισε να συνδραμεύει, δοθόθηκε σιν ποδία του, τα μάτια του πέταξαν φλογες και σέ μία άσχημη γυλλική φωνάζε. «Μα σποβώς λοιπόν έπιμένετε να μέ τωφεκτείστε;» Και καθώς ή γενική σιωπή του έδωσε καταπραΰνη απάντησιν, άρχισε να φωνάζει με μία λύσσα άπεριόριστη: «Δολοφόνοι! Ελστέ δολοφόνοι! Το αίμα μου εις τούς κεφαλές σας!»

«Βαίνει το πωτόν ἦσαν λαμπροτάτο» (26 Μαΐου 1916). Το δάσος, τὸν Βινετόν, ἔσαν δάφνιστοι καὶ τὰ πωτὰ τραγουδοῦσαν ἔφελλαν. ἡμῖνα. Εμπρός, σ' αὐτό το δάσος, οἱ Καντονιῶντες ἔπαιζαν τὸν τελευταῖον τὸν ρόλο. Ἐκεῖ ἀπέθανε ἔξω τὸν στρατὸν λέγον· Ὁ ἄλλος στρατιώτῃ, ἡ πατρίδα μου θὰ με ἐκδικηθῇ! Προσθεῖς εἰς τὸν πῶσιόν σου ὕψους τὸ χέρι, τὸν πᾶν πᾶν το το κεφάλι τὸ μ' ἐνα θαρρὶν κίνημι καὶ ἐπελάσῃ με μὴ ἄγρια κρυαυγὴ το Θεό! Κι αὐτὸν πᾶν εἶχε το θάρρος, πὺ φωνᾷς ὁ ἴδιος εἶπῃ· καὶ ἀμέσως ἔπεισεν ὑπὸ ἀποδοῦναι τὴν προσβολήσιν.

«...Από τότε που φταγότερη υπήρξε ένδοξη του θανάτου η περιήγηση χορεύματα Μπα Χάρι. Η χορεύτρια αυτή, αφού πέφτει την νεότητά της στις «Ολλανδικές Ίνδιες», έπληξε το 1904 στο Παρίσι, προς άγνουστον τότες. Ψηλή, χαλακοκοιμένη, με άχρονισμέ γαυμμέ καθώς ελεάν έθνη άμμευσε γαήγορα στούς Ζαβανέλους χορούς. Όταν την 15^η Οκτωβρίου 1917 έπληγαν να την πάρουν για την έκτελεση, από το κελιά της βύθηκαν άπαντα σε μία άγριοσωστήμη μία γονά, που λίγο έμεινε με την Μπα Χάρι του κελού καιρού.

[illegible]

Ἡ Μάτα Χάρι ἀνακρινομένη ἀπὸ τὸν Δοξαγό Μπουδαρντόν.

(Μεγάφοροις)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Υπό το Ίσπανο συγγραφέα Έμμ. Γονζαλές)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγχρόνως εκτόξευε πίσω του, κατατρομαγμένος από τις υπερφυσικές κραυγές των τίγρεων και τις ελίδες να ηρεμήσουν οι άγριοι μες στη φωτιά και να πέφτουν καιόμενες.

Όταν διέφυγαν πια τον κίνδυνο, ο Τερράλ απόθεσε την 'Ελισάβετ στη ρίζα ενός δένδρου και την έσκέπασε με το μανδύα του, χωρίς εκείνη να καταλάβει τίποτε, γιατί είχε πια αποναρκωθεί από την εξασθένιση και την εξάντληση.

Ο Τερράλ εξαργύρισε από πάνω της ως το πρωί. Όλη τη νύχτα πυρετός την έβασάνισε. Την άκουγε να φωνάζει δυνατά το Γοντράν ή να παρατρύνει το Δαμιανισμό να τρέξει. Τόσο οι συγκινήσεις της περασμένης ημέρας είχαν καταβάλει το λεπτό εκείνο πλάσμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Επέρασαν έξι οχτώ άσχημες ώρες.

Η πυρκαϊά της πεδιάδος είχε σβύσει από τα ξημερώματα. Όταν πέρασε ο πυρετός της 'Ελισάβετ και συνήλθε κάπως έφανε το βλέμμα της άπανο στον Τερράλ, που ήταν ταρραμένος από την αγωνία.

— Πού είναι ο Γοντράν; τον έρωτησε με εξασθενημένη φωνή. Μας ξανάβρε;

— Όχι, Κυρία, της απάντησε ο Τερράλ.

— Καλά, και πώς δεν έτρεξε; άκόη και τον βοήθησε όπως μου είχες υποσχεθεί. Τάκωβε;

— Και πώς μπορούσα ν' αφήσω σ' εσένα, άπροστάτευτη, άρρωστη με πυρετό μέσα σ' αυτή την έρημο; της απάντησε εκείνος.

— Πολύ καλά αφού πρόκειται γιά μένα, του είπε δυσαρεστημένη η 'Ελισάβετ. Άλλά είμαι ή δεν είμαι κυρία σου; Δεν μου υποσέθηκες, ότι θα έσωζες και τον άφέντη σου, αφού έσωσης, πρώτα έμένα; ... Κατάλαβα τον καλά, ήθέλησες να μάς γελάσεις και τους δύο;

— Άλλά, Κυρία μου, ο άφέντης είναι γενναίος, ώπλισμένος και μπορεί ν' άντεξέλλει σε κάθε κίνδυνο, ένθ' αν σ' αφήνα μόνη σ' ας και σ' εδούσε καμιά συμμορία Ίνδιαν ή κλεπτών; Τότε ο κ. Φαβιέ με το δίκιο του θα έπερε να με σκοτώσει.

— Άσχημη πρόφασις! απάντησε η 'Ελισάβετ με θυμό που τον προκαλούσε ο πυρετός της ο οποίος την έκανε να χάνει τα λογικά της. Έγινες λοιπόν και συ προσόχης και άπιστος; Θ' άφησης, λοιπόν το Γοντράν να χαθεί; Φοβάσαι να περιφρόνησης το θάνατο, ένθ' εκείνος τον άφήρισε για να μάς αφήσει να φύγουμε;

— Με πονούντε, κυρία, της είπε λυπημένος ο Τερράλ, γιά συνένοχο του Άκακας, και όμως αν μένω εδώ κοντά σας, το κάμω από φόβο μήπως ο άβελιος αυτός τετραγυρίσει εδώ πουνθενά και θέληση να έκωφεληθή εκ της άναρχώσεώς μου.

— Τάκωβε Τερράλ, όπρησέ τη συζύγου μου, σε διατάσσω να π'ες εις άνέκρουση του κυρίου σου, εξακολουθήσεις ή 'Ελισάβετ έρεθισμένη εκ της επιμονής του Τερράλ.

Άλλά καθώς είδε τη βαθεία θλίψη που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Τερράλ ντράπηκε γιά τη διαγωγή της κ' έπεσε μπροστά του γεμάτη δάκρυα.

— ΰ, είμαι τρελή, είμαι τρελή, Τάκωβε! του είπε. Συχώρα με, συχώρα με! Σε καταδικάζω εμένα που τόσο υπέφερες κ' έδυσαίσεις τά πάντα γιά το Γοντράν και γιά μένα.

— Γιά σ'ας, κυρία; της απάντησε ζωηρά ο Τάκωβος. Τίποτε δεν έκανα γιά σ'ας. Η έλαχίστη επιθυμία σας είναι γιά μένα βασιλική διαταγή. Είμαι έτοιμος να σ'ς υπακούσω, αλλά δεν μπορώ να μ' άναγκάσετε να σ'ς εγκαταλείψω άπροστάτευτη σ' αυτή την έρημο. Άν δεν είναι αυτό θανάτητούς το Δόν Γοντράν και μέσ' στα νύχια των τίγρεων.

— Καλά, Τάκωβε, είπε η 'Ελισάβετ. Άκουσε με λοιπόν. Δέ μπορώ να περιμένω. Πρέπει και με τά γόνατα άκόμα να σφύω ως τη λίμνη γιά να δώ τί άπέγινε ο Γοντράν. Αυτό είναι το καθήκον μου!

— Έστο, κυρία, της απάντησε ο ύπρητης, δεν έχω κανένα δικαίωμα ν' άντιτάσσομαι σ'ας θέλησής σας. Όταν θα π'ες οείς θα έλθω κ' εγώ. Τό άλόγο μας άναπαύεται άρεκτά και θα μάς ξαναφέρει στο καταραμένο εκείνο μέρος, όπου ο Άκακας νόμισε πως θα άνοιγε τους τάφους μας.

Η κ. Φαβιέ, η όλην την εξάντλησή της άνέβριξε στο άλογο και ο Τερράλ εκάθισε στο έφιπιο. Έπειδή δέ η 'Ελισάβετ ζαλιζόταν με το κάλπασμα, έπήγαιναν άργά άκολουθούντες μία καμπύλη άνάμεσα από τους λόφους γιά να τους προστατεύη ο Ισκιος.

Είχαν προχωρήσει ως μισή ώρα όταν άξαφνα άκουσαν περιττησία άλόγου στις πέτρες μιάς άτραυπής. Ο Τερράλ σταμάτησε άμέσως το άλόγο του και περίμενε στην άκρη του δάσους γιά να δ'ή τί λογής ήταν ο άγνωστος βαρβαλάρης, έχθρος ή φίλος.

Μόλις τέλος έφάνηκε, ο Τερράλ κ' η 'Ελισάβετ άφησαν να τους ξεφύγει μια κραυγή.

Ήταν ο Άκακας που ξαναγύριζε στη λίμνη των τίγρεων γιά να βεβαιωθεί ότι επέτυχε ή έκδίκησής του. Άναστήθηκε κι αυτός από έκπληξη μόλις τους είδε κ' έκανε να σπεύρη πίσω σ'α να έρρισκετο προφανασιμάτων, αλλά καθώς είδε τον Τερράλ μόνον με την 'Ελισάβετ μία κτηνώδης χαρά ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του κ' έφώναξε με μοχθηρία και κακία:

— Ά, εσύ είσαι, σύντροφε; Βλέπω πως ώφεληθήκες από το αγέδιό μου. Άφησες τον άφέντη στις τίγρεις κ' έσχάτηρες γιά λογαριασμό σου την κυρά. Δεν γελούσονται λοιπόν όταν έλεγα πως την άγαπάς!

Ο Τερράλ, που δεν είχε συνέλθει άκόμα από την έκπληξή του, έμεινε σιωπηλός.

— Και τώρα ή τύχη θ' άποφασίση γιά έναν από τους δύο μας! εξακολούθησε ο Άκακας.

Κ' έπιασε άμέσως το χαλινάρι του άλόγου του με τά δόντια του, γιατί το ένα του χέρι ήταν πληγωμένο, ένθ' με το άλλο πήρε από το έφιπιο, όπου κρεμότανε μία μεγάλη στάμνα με νερό. Έναι πιστόλι.

— Και τώρα, φώναξε, ά; δοήμε, άδελφέ Τερράλ, ποιος από τους δύο μας είναι καλλίτερος σκοπευτής!

Ο Τάκωβος ένοιωσε να σαλεύει το μυλό του μέσα στο κεφάλι του. Είχε κι' αυτός πιστόλι, αλλά του ήταν άγνωστο γιατί δεν είχε μπουρού. Τι να κάνει; Άποφάσισε να κάνει ή το άλόγο του π'ότι στα πηδήματα της στιγμής που ο Άκακας θα σκόπευε.

Ο δολοφόνος έπροχώρησε με το πρόσωπό του γεμάτο άγριο μίσος.

— Έπερε να πληρώσω στον άφέντη το χρέος του χεριού που μου πλήγωσε, είπε Άλλά αφού, Τερράλ, τον άντικαθίστάς τώρα εσύ στην κυρία, πρέπει να τον άντικαταστήσης και άπάντη μου!

Ο Τερράλ δεν είχε πιά δύναμη να π'η ούτε μία λέξη. Έσωσε, λοιπόν, την 'Ελισάβετ γιά να την δ'ή, θύμα αυτού του άθ'λλου; Η ιδέα αυτή τον έκανε να τρέμει.

Η 'Ελισάβετ τότε, γεμάτη φρίκη, έσκυψε και είπε στο αυτί του Τερράλ με μία φωνή που σφένον δεν άκουγόταν:

— Τάκωβε, μη φοβάσαι γιά μένα. Έχω άκόμα γιά τον εαυτό μου το μαχαίρακι που μου έδωσ' ο Γοντράν.

Και το λεπτό χεράκι της έσφιξε τη λεπίδα του μαχαίριού, τη στιγμή που ο μάθρος σκόπευε με ταχυδρόμο μίσος τον Τερράλ στο στήθος.

Άλλά άμέσως ένας λ'ά'ς ο σφύριξε στον άέρα από το ένος ενός δένδρου, από κάτω από το όποιον στεκόταν ο Άκακας. Πέφτοντας ο λάζος, τυλίχτηκε γύρω από τη μέση του μαύρου, πιάνοντας μέσ' στη θηλεία του και το χέρι με το όποιο κρατούσε το πιστόλι, που άμέσως έκλυροσκορήσε στον άέρα.

Συγχρόνως ένας άνδρωπος ώριμος, κατά του μαύρου τον έπιασε από πίσω και τον έσφιξε με δύναμη. Πριν όμως ο Άκακας κατορθώη ν' άπαλλάξη από το μανιακό αυτό σφίξιμο, ο άγνωστος, ο όποιος δεν ήταν άλλος από το Δόν Γοντράν, του πήρε από το χέρι το πιστόλι και του έδωσε στο κεφάλι ένα χτύπημα τόσο δυνατό, ώστε ο Άκακας έπεσε μέσα στο βάθος μιάς χαράδρας, βαρέ; και άδρανής.

Η σκηνή αυτή διεδραματίσθη γρήγορα σαν άστραπη. Ο Δόν Γοντράν, έτρεξε άμέσως στην γυναίκα του. Έκείνη τον υποδέχτηκε με γέλοιο και με δάκρυα μαζί, λέγοντας:

— Σώθηκες! Σώθηκες!

— Άγαπημένη μου, της απάντησε, πρέπει να δηλώσω ότι οι τίγρεις έχουν την άφηρημάδα των σοφών, άπεροφρίθρουν τόσο πολύ τρώγοντας τά σκοτωμένα άλόγα μας, ώστε δεν με πήραν είδηση. Έγώ όμως προσάκθησα να τις άποσπώ από την εύνοχία τους αυτή, αλλά καμιά δεν κατάδεχτηκε να μου π'η συντροφιά. Η συμπεριφορά τους αυτή η έκανε να τις αφήσω και γι' αυτό δεν έφρόντισα να πιάσω φίλεις μαζί τους. Αφού λοιπόν έφαγαν καλά καλά τη νύχτα, το πρωί, μόλις έφάνισαν, έφυγαν.

(Άκολουθεί)

Ο ΚΑΜΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συνέχεια του δημοιώματος της μίς Λουκίας Ουδέτερης.

Ένας άλλοκοτος φόβος μοδούγγε την καρδιά. Νόμιζε πως θ' άκούσει από στιγμή σε στιγμή το οδυρματικό του παραδόξου έκείνου λόκου. Νόμιζε πως θαμπαινε πάλιν από το σπάσιμο του τζαμιού μέσα στο δωμάτιο, ή τρομερή, ή άλλοκοτη εκείνη μαύρη σκιά....

Δεν ξέω αν θα μ' έσφη το πρωί. Άκούω στον κ'ητο κάτι να σέρνεται άνάμεσα στα χόρτα, άκούω κάτι σαν φτεροκοπήματα πουλιού στον άέρα.

Ένας βαρέ;ς, πολυβένιος ύπνος μου κλείνει τά βλέφαρα. Κατά βάλλω μεγάλες προσπάθειες γιά να μη κοιμηθώ.

Άκούω κάτι σαν ψιθυρίσματα στον άέρα.

Από το άνοιγμα του σπασμένου τζαμιού βλέπω να μπαίνει πάλιν μέσα στην κ'μαρη κάτι σαν Ισκιος που προχωρεί άργ'άργα, κάτι σαν μαύρο σύννεφο που άπλώνεται και π'άνει δλο το γύρω χώρο.

Κάτι τρομερό και μυστηριώδες συμβαίνει γύρω μου.

Φοβούμαι, φοβούμαι υπερβολικά, τά μάτια μου κλείνουν, ένας παρξένος λήθαργος κάνει να παραλόουν όλες αι δυνατόιές μου.

Αισθάνομαι πως κάτι τρομερό θα συμβ'η. Ναι, είναι ή τελευταία μου νύχτα, το κατάλαβα από τώρα. Θεέ μου! Άς πείνω αφού το θέλεις!...

Η μητέρα μου βρίσκεται μπρός μου νεκρή. Το σώμα της διαγύφεται καθόρα κάτω από το σεντόνι. Θα την άκολουθήσω κι' εγώ, το νοιώθω αυτό. Άγαπημένη μου Άρθουρε, γιατί να μην βρίσκεσαι σ'α με μου τη φριχτή αυτή νύχτα; Γιατί να μη μ'αρω να σ' έχω, εδώ στο πλευρό μου; Χαίρε άγαπημένη μου! Άν πείθω, θα πείθω ψιθυρίζοντας το όνομά μου. Χρυσό μου Άρθουρε, χ'αίρε! Ο Θεός να σε διαφυλάττει, πολυαγαπημένη μου....

Γλυκέ μου άρραβωνιστική! Είχα κι' εγώ, σαν νέα που είμαι ένα όνειρο στη γη μου. Να ζήσω ένωμένη μαζί σου και να σε κάμω ευτυχισμένο. Ο Θεός όμως δεν το θέλει καλέ μου. Ένα τρομερό μυστήριο με περιβάλλει. Είμαι καταδικασμένη....

Σου εύχεται τά τελευταία μου φιλή, πολυαγαπημένη μου. Τα μάτια μου σφ'αλουν. Τά χείλη μου ψιθυρίζουν το όνομά μου. Άρθουρε! Άρθουρε! Σ' αφήνω γιά πάντα, σ' αφήνω χωρίς να το θέλω.

Άχ! πως χενά ή φτωχή μου καρδιά! Πώς τρέμω δολοκλήρη! Γιατί ο Θεός να με καταδικάσει να πείθω τόσο νέα; Καλή μου μητερούλα, περιμένε με, θα σε άκολουθήσω!...

Τί είναι αυτό που μου θαμπώνει τά μάτια; Ποιάς στέκεται πλάι μου; Τίνος είναι αυτά τά μάτια που λάμπουν σαν όναμμένα κάρβουνα μέσα στο σκοτάδι; Τίνος είναι τά χαυμμένα δάκρυα που μ' άγγίζουν. Παγώνω όλη και σ'ακνώνεται ή τ'ριχα μου!...

Άκούω το ίδιο οδυρμασμα έξω, ή μαύρη σκιά πέφτει επάνω μου, ένα τρομερό γέλιο, γέλιο διαβολικό, με παγώνει από φρίκη, σβένω, δεν έχω πια πνοή... Άρθουρε!... Γλυκέ μου Άρθουρε... Χαίρε!...

ΚΕΦ. ΙΒ

Ήμερολόγιον του δόκτορος Σοδαρδ

(Συνέχεια)

18 Σεπτεμβρίου.— Έπ'ηρα ένα ζυμάκι κι' έτρεξα στο Χίλτγανμ πρωί πρωί, γεμάτος άνησυρία. Τι άραγε να συνέβη στη νεαρά μίς την καθαραμένη αυτή νύχτα, εξ αίτίας της καθυστέρήσεως του τηλεγραφήματος;

Χτύπησα δυνατά, νευρικά την πόρτα. Δεν κατέβηκε όμως κανείς να μου άνοιξη. Ξαναχτύπησα, έγάλασα τον κόσμο, όλίγον έλλειψε να τά σπάσω όλα από την άνυπομονή μου. Κανείς δεν φανόταγε. Όλα ήταν ήσυχα και βουβά μέσα στο σπίτι, τά παράθυρα κατ'έλειστα. Η καρδιά μου σφίχτηκε. Τι συνέβαινε λοιπόν; Και αν συνέβη κάτι στην Λουκία, που ήταν ή μητέρα της ή ύπρητός; Ήμουν σάν τρελός. Άν τά παράθυρα ήταν άνοιχτά, θα άνεβαινα και θα έπαινα στο σπίτι χωρίς να σκεφθώ τον κίνδυνο. Μά όπας είδα, ήταν όλα κατ'έλειστα.

Δεν έβριζα πια τί νι πράξω. Τρογύριζα επάνω-κάτω, βλαστημούσα, έσφ'ιγα τίς γροθιές μου, χτυπούσα, ξαναχτυπούσα, έφώναζα. Έξαφνα άκουσα γοργό ποδοβολητό άλόγων. Μία άμαξα πούτρεγε με λιγγιάδη ταχύτητα σταμάτησε άντρός μου. Κότταξα και είδα μέσα τον Βαν Έλσιγγ. Πήδησε κάτω και μόλις μ' άντίκρυσε ταράχθηκε.

— Σ'α εδώ, Σοδαρδ; Τώρα ήρθες; Προς Θεού δεν έλαβες το τη

λεγραφήμά μου; Η Μίς Λουκία έμεινε μόνη της όλη τη νύχτα; Σοδαρδ, Σοδαρδ πες μου τί συνέβη!...

Τού εξήγησα τί συνέβη με λίγα λόγια. Μόλις τά άκουσε αυτά έχλώμιασε, έβγαλε το καπέλλο του και με το κεφάλι σηκωμένο και φωνήν έπύσημον μου είπε:

— Φίλε μου, φοβούμαι πως ήρθαμε πολύ άργά. Γεννηθήτω όμως το θέλημα του Κυρίου!

Κατόπιν άνετίναχθη και με την ένεργητικότητα που τον διέκρινε εις τάς κρίσιμους περιστάσεις μου έφώναξε:

— Ότι κι' αν συνέβη δεν πρέπει τά χρονοτριβόμεν. Έμπρός! Πρέπει να βρούμε τρόπο να πούμε στο σπίτι...

Έκάμαμε ένα γύρον περίε της οικίας. Ο καθ'ηγήτης έστάθηκεν έξωφρα ήμπρός εις ένα μικρό παράθυρον μαγειρείου.

— Θα πούμε από δω! μου είπε και συγχρόνως έβγαλε από την βαλίτσα του ένα κοπτερό και αχμηρό έργαλειο έχειρήσεως και άρχισε να καταστρέφει το ξύλο προς το μέρος που θα ήταν από μέσα ο σύρτης. Είργαζετο γενναία, γρήγορα, με πείσμα. Σέ λίγο είχε κόψη το σανίδι κι' έφάνηκε ο σύρτης. Τον άνεστρώσε με το έργαλειο του και άνοιξε το παράθυρο με μία σπρωξιά. Έπ'ήδησε μέσα και τον άκολούθησα. Στο μαγειρείον δεν ήταν κανείς. Έπίσης ήταν έρημα και τά δωμάτια των ύπρητων. Έσφάσαμε τέλος στην τραπεζαρία και εύρθημεν προ άπροόπτου θέαματος. Η ύπρητες του σπιτιού βρισκόντουσαν έσπλωμένες στο πάτωμα. Άνεπνεον βαθεία και ο άέρας γύρω μύριζε λάβδανο. Ένοήσαμεν ότι ήταν νεκρές και έπροχωρήσαμεν.

— Της κυτάζουμε κατόπιν αυτές, μου είπεν ο Βαν Έλσιγγ. Δεν έχουν τίποτε το σοβαρό. Άς τρέξουμε προς την Λουκία. Ανεβήκαμε γρήγορα στο θάλαμο της Λουκίας κι' έστάθηκα μπρός στην πόρτα. Κανείς ήχος, κανείς όθρυς δεν ήκούετο από μέσα. Ο καθ'ηγήτης έρριξε τά δόντια του, τά χέρια του έτρεμαν. Άνοίξαμε την πόρτα και έμπήκαμε. Θέμα φρικώδες έπρόβαλε τότε στα μάτια μας. Μαζύ πλάι-πλάι στο κρεβάτι εύρίσκοντο ή Λουκία με τη μητέρα της. Η μητέρα της νεκρά, παγωμένη, άλγινη. Στο πρόσωπό της και στα δόλονοχτα νεκρά μάτια της φανόταν ζωγραφισμένος, ο πειο παγωμένος, ο πειο φρικαλέος τρόμος!

Η Λουκία επίσης ήταν φρικτά χλωμή, λευκή σκεδω και άκίνητη. Δεν έφορούσε πλέον τά βότνα και στον άνοιχτό λαμό της έδωκε με τρομό τά δυο έκείνα κεντημένα, που είχαμε προσέξει και άλλοτε φρικτωδώς φαγόμενα, λευκά, χωρίς αίμα.

Έσκυψε στο στήθος της νεκς και ήρώσθη κατόπιν έσπ'ωθη άποτόμης; και μου είπε:

— Εσφάσαμεν τη τελευταία στιγμή. Τη στιγμή που θα την έτελείνα!

— Ποιος, κ. καθ'ηγήτη; ρώτησα δειλά.

— Μή μ' έρωτας, δεν ξέω, δεν μπορώ να σου πω. Τρέξε μόνον και φέρε μου το μπράντι γρήγορα!

Έτρεξα και του έφερα τά μπράντι και ένθ' έτρεβε με αυτό τά γέλια, τά σ'αλα και μου είπε:

— Πήγαινε σ'α στην τραπεζαρία Σοδαρδ και κατ'έσε να φέρεις τάς ύπρητες σ'αίσθησής τον. Φέρτε τους τον; χροτάφους με βρεμένα παπούς. Θα συνέλθουν άμέσως. Είπε τότε να ετοιμάσουν χωρίς να χάσουν καιρό ένα ζεστό λουτρό.

Έκαμα όπας μου είπε. Απ'αίς ύπρητες ας τρέξουν σ'αίσθησής τον. Η νεαρή ήταν βαθεία νεκρή και την άφησα να κοιμηθεί. Αι δυστυχισμένες αυτές έκλεισαν και έσπ'ωνον τρομαγμένες. Είχαν θυμωθή ή συνέβη την νύχτα. Όταν μάλιστα τους είπα πως ή μίς Λουκία κ'ινυνεται σοβαρός, έτρεξαν και ετοιμάσαν γρήγορα ζεστό νερό γιά το μπάνιο.

Όταν έτοιμάστηκε το νερό μεταφέραμε την Λουκία κι' τον λουτήρα και την έσπ'ωθησάμεν εντός αυτού. Π'η, έτρεβαμε τά παγωμένα μέλη της, όταν άκούσαμε να χτυπά κάτω ή πόρτα. Μία από της ύπρητες έτρεξε ν' άνοίξη. Όταν έβύρσενε μάς είπεν ότι είχε άφ'ηχ'η ο Άρθουρος Ολμγούδ, ο μυστήτης της Λουκίας.

— Ποός Θεού! δεν πρέπει να δ'ή τίποτε, δεν πρέπει ν' άντίληφθ'ή τίποτε, είπεν ο καθ'ηγήτης. Πέστε του πως δε μπορούμε να τον δεχθούμε εδώ και να μάς περιμένει στο σαλόνι.

Έξακολουθήσαμεν αν τω μεταξύ τάς έντομής της άγνωσης. Έβλεπα τον Βαν Έλσιγγ να έργαζεται με άποσπασμένη με ένεργητικότητά, με λυσσάση, με μανία. Μέσα δέ από τά σπ'ωμένα τά δόντια ψιθύριζε με όργη:

— Πρέπει να νικήσουμε!

— Καθηγητά μου, του είπα, δεν σάς είδα ποτέ να εργάζεσθε με τόσην ενεργητικότητα. Αυτό πού κάνετε σεις είναι πάλη κατά του θανάτου.

Εγέλασε πικρά και μου απήντησε :

— Όχι, φίλε μου, δεν αγωνίζομαι κατά του θανάτου. Δεν είναι αυτός ο αντίπλος μου. Αν έρχομαι περί αυτού θα τον άφηνα να νικήσει. Θ' άφηνα την δυστυχισμένη αυτή νέα ν' αποθάνη εν ειρήνῃ. Αλλά δεν πρόκειται περί αυτού. Δεν πρόκειται περί αυτού Σοφάρδ. Δεν μάς την διαμφορητέ ο θάνατος. Όποιος πεθαίνει, πεθαίνει στη γή και ήσυχάζει. Ένθ' αν ή μίς Λουκία πεθάνη, αν πεθάνη τότε, τότε....

Δεν μου είπε περισσότερα. Έν τῷ μεταξύ οι παλμοί της καρδιάς της νέας χτυπούσαν πειν γοργά. Άρχισε ν' αναπνέη. Υπήρχαν έλπίδες διασώσεως.

Τὴν μετακομίσαμε στο κρεβάτι της και της έσταλάξαμε μερικαί σταγόνες μπράντι στον ομφαλό της. Ο καθηγητής έδεσε γύρω στο λαιμό της ένα μετάξινο μαντίλι. Κατόπιν έκάλεσε μέαν των υπηρετιών και τὴν διέταξε νά μείνη πλησίον της κυίας μέχρις ότου έπιστρέψωμεν. Η δυστυχής Λουκία έμεινε στο κρεβάτι της βουβή και συλλογισμένη, με μισάνοιχτα τὰ μάτια, εξαντλημένη και θλιβερά. Ο νεκρός της μητέρας της μετεφέρθη εἰς άλλο δωμάτιον.

Ο Βάν Έλσιγγ με παρέσυρε κατόπιν στην τραπεζαρία, έκλεισε τὴν πόρτα και μου είπε :

— Φίλε μου ή κατάσταση εἶνε κρίσιμος. Η άτυχής νέα θ' αποθάνη ! Δεν έχει καθόλου αίμα εἰς τὰς φλέβας της. Εἴμεθα αναγκασμένοι νά χάσουμε νέα μετάγγισιν, άλλα ποῦς θά δώσῃ αὐτή τὴ φορὰ τὸ αίμα του ; Σεις εἴσθε ἔξηντλημένος από τὴν παλαιά μετάγγισιν κι' εἴναι ἔπισης. Λέγε μου, τί πρέπει νά γίνει ;

— Πῶς ; Κι' εἴγῳ ; Εἴγῳ γιατί εἴμαι ἔδῳ ; ἀκούστηκε ἔξαφνα μία φωνή μέσα από τὴν τραπεζαρία.

Ο Έλσιγγ κύταξε γύρω του θυμωμένα. Τὸ ἴδιο ἔαμα κι' εἴγῳ και ἀντίκρουσε ἔαπλωμένον πίσω από ένα παραβάν τον φίλον μου Κουίνση Μόρρις.

— Σὺ ἔδῳ Μόρρις ; Τὸ εἶτα και τον συνέστησα ἀμέσως στον καθηγητή. Ήταν στενός φίλος μου και φίλος της Λουκίας και του Αρθούρου. Εἶχεν ἔλθῃ, ὡς γνωστόν πρὸ ὥρας και τον ἐξημονήσαμε μέσα στις φασαρίες και τις φροντίδες μας.

— Ἦοθα μᾶς ἐξήγησε και' ἐντολήν του Αρθούρου. Μου ἔστειλεν ένα τηλεγράφημα και με παρακαλοῦσε νά ῥθῶ νά δῶ τί γίνεται ή Λουκία και νά τοῦ γράψω, γιατί ή κατάσταση τοῦ πατέρα του δεν τοῦ ἐπιτρέπει νά ῥθῇ ὁ ἴσιος.

— Φίλε μου, τοῦ είπα, σὲ στέλνει ὁ Θεός. Ήλθεσ τὴν στιγμή πού χρειαζομεθα ένα καλόν και γενναίον φίλον.

— Ναί, εἶπεν ὁ Βάν Έλσιγγ. Σὺ στέλνει ὁ Θεός. Τὸ αίμα ἐνός τιμίου και γενναίου ἀνδρός εἶνε χρῆσιμο στή ; κρίσιμῃ περιστάσει. Έμπρός λοιπόν δέχσθε νά μᾶς βοηθήσετε ; Και τοῦ ἐξήγησεν ἀμέσως περί τίνος ἐπρόκειτο. Ο Μόρρις ἔδεδθη προθυμότητα. Η προθυμία του αὐτὴ συνεκίνησε τον καθηγητήν.

— Εἴσθε γενναίος και καλός κ. Μόρρις ! τοῦ είπε. Αυτό με ἐνσπύει και ἂν ὁ Διάβολος εἶνε ἐναντίον μας, ἔχω ἑλπίδας πῶς θά τον νικήσωμεν.

Επηρεολούθησε κατόπιν ή εργασία της μεταγγίσεως. Γιατί νά διηγηθῶ ὅμως ἔδῳ τὰς λεπτομερείας της ; Ἦτο τόσον θλιβερόν τὸ θέμα !

Η άτυχής Λουκία ἦταν χειρότερα από κάθε ἄλλη φορὰ και παρ' ὅλο τὸ αίμα πού ἐχύθη στή φλέβας της δεν συνήλθε καθόλου. Ο καθηγητής της έκαμε ἐνέσι μορφίνης και τὴν άφηκε νά κοιμηθῇ. Τὸ ἴδιο συνέστησε και στον Μόρρις τον ὁποῖον εἶχεν ἐξαντλήσει ή ενεργητικὴα μετάγγισις.

Όταν ἐμείναμε μόνοι ὁ Βάν Έλσιγγ ἔβγαλε από τὴν τσέπην του μερικά φύλλα χαρτιῶν πυκνογραμμένα. Ήσαν τὰ φύλλα τοῦ σημειώματος της δυστυχούς Λουκίας, τὰ ὁποία εἶχε βρῇ πᾶν στο κρεβάτι της. Τὰ ἔπῃρα και τὰ ἐδιόβασα. Όμολογῶ πῶς μ' ἔκαναν ν' ανατριχίσω.

— Πρὸς Θεοῦ ! κ. Καθηγητά, τοῦ είπα, τί σημαίνουν ὅλα αυτά ; Η ή νέα αὐτὴ εἶναι τρολλή και βλέπει ὅπτασιες ή κάτι τροερό συμβαίνει. Αλλά τί λέγω ; Τροελλή ; Ἄ δχι... Δεν εἶναι τροελλή. Καί πρέπει νά ὑπάρχῃ μία ἐξήγησις πῶς χάνεται τὸ αίμα της μέσα από τὸ σῶμα της. Ναί, ναί, κάτι φρικτὸ συμβαίνει ! Και σεις τὸ γνωρίζετε.

— Ναί, Σοφάρδ, τὸ γνωρίζω. Αλλά μὴ μ' ἐρωτᾷ τώρα. Ἀργότερα θά σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Έχε μόνον θάρρος κι' ἔλττε στο Θεό.

— Έστο, είπα, δεν ἐπιμένω. Πρέπει ὅμως νά πιστοποιήσωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου της ; μητὸς της Λουκίας. Κατὰ τὸ σημείωμα αὐτὸ ή άτυχής γράφει ἀπέθανε από τρομόν. Εἶδε φρικτὰ πράγματα. Ἄν τὰ ἀποκαλύψωμεν ὅμως αὐτὰ θά κινησωμεν τὰς ύποψις τῶν ἀρχῶν, θά γίνουν ἀνακρίσεις και δεν πρέπει νομίζω. — Ναί, Σοφάρδ, δεν πρέπει. Θά κρύψωμεν τὸ σημείωμα και δεν θ' ἀναμείξωμε τις ἀρχάς στην θλιβερή αὐτὴ ὑπόθεσι. Θά πιστοποιήσωμεν πῶς ὁ θάνατος προήλθε φυσιολογικῶς από συγκοπήν της καρδίας. (Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΙΟΧΑΣΜΟΙ

Θυμάσαι, κάποιο δειλινό καθόρουνα σ' ἐμά σου, Κι' ἔγεραι κι' ἐτραγουδῆσα σε αἰεὶ σου τὸ νόμῳ σου, Τὸ νόμα πού δεν άκουσες ποτε από ξένα χεῖλη, Τὸ νόμα πού σου χάρισα, παρθενικῇ Ἐρωφίλῃ.

Μ' ἐκύνταξες κ' ἐδιόβασα σιγά στο μέτωπό σου Τὸ θλιβερό μου στοχασμό, σὸν κρύφιτο στοχασμό σου. Τετοία ζωὴ δπου ἔχου κ' ἐγεμντὴ εἶνε μονάχι. Ἀπ' τὰ πικρά μας, —ήθελε, κι' από τὰ μαύρα—νάχα

Ἀγαπημένοι, ἐδίβασα, πῶς ήθελες νά τοῦμε. Στὰ χρόνια δλου θάρρουνε κι' ἐμεις δὲ θά τὰ δοῦμε. Ποῦδ' ἔξοι τι καλὰ κρατοῦν τὰ χρόνια δπου θάρρουνε Σαν τί ἀγαπῇ ἀστόχαστην, ἐκείνην θά χαροῦνε.

Ἄχ, Ἐρωφίλῃ μου, δνεῖαι σὲ πλάνεσαν χαμένα. Δεν εἶδες τὰ χροακία σου, πῶς ; ήμνε δεμένα. Δεν εἶδες πόσο κακία, πόσο ἀσπλαχν' εἶν Τύχη. Πῶς εἶναι ὁ κόσμος φυλική κ' εἶνε τὰ χρόνια οἱ τοῖχοι.

Λάμπρος Πορφύρας

ΒΑΡΥΘΥΜΙΑ

Πέλαγο μαύρο, ὁκεανός, ὁ πένθιμος ὁ στοχασμός, Ἄ ανοίξῃ ἀνδισμένη. Πῶς μένει ἔτσι ἀγλήνευτος ; ἀποπ' ἐνὶς ἀπελπισμός, Στὸ φῶς κ' ὅλα τὰ δνεῖ ! Μηνύματ' ἄλλης συμφορᾶς ; δεν καρτερᾷ ή βαρειά ψυχή. Πῶς δὲν τὴν γέλει σε ἔνα. Πῶς ἀπ' τὰ δάκρυα πνιφτοῦσαν σάν τὴν αἰγαλινὴ βροχή. Πῶς μπετ φτασμένα ! Ἄ ! ἂν δὲ μπόρεσι τὸ λιμπερό φεγγάρι τώρα πού θά βγεῖ, Νά διώξῃ ἀνάτ' ὅλην ! Θάταν καλὸδεχτο ἀγαθὸ και θάξτε με τὴν αὐγὴ Τετοία ζωὴ νά λείπει...

Μ. Μαζακάκης

ΕΛΠΙΝΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Στὰ περιβόλια ἀπλόθηκε γαλήνιο τὸ βράδυ, οἱ ἔργατες με τὰ ζῶια του, γυρίσανε στή χώρα, σπαμάτησαν νά τρέλουνε τὰ ἔξλινα πηγάδια, κάθε ζωὴ ἀποκάρωσε κ' εἶνε ή ὥρα τώρα πού ἀβρουνε τὸ φῶτα του, ! ἀκρυ, κάποια σπητάκια, πού μία κρυνὴ φτωχοῦ πουλιοῦ ξεσπάζει τὸ σκόταδι, πού ἀνήσχυα θυρίζουνε οἱ ριγ λές πλετάνες ; στὴς αἰῶνας της ; ὁπεριντῆς, τ' ἀργὸ και χρῶς χάδι. Εἶνε ή ὥρα ἀνάμεισι πού σ' ἀνθῖν τὰ κλεισμένα οἱ πεταλῶδες—δπου ζοῦν με φῶς—θὲ νά πεθαίνουν, πού τὸν γαλήνιο οὐρανὸ ἄστρα λα πρὸ διαβιίνουν, και πού ή ψυχὴ μου σοβαρὴ στέκεται σά ν' ἀκούσ τις μέρες μου σὸ πικρὸλδὸν νά πέφτουν μία μία ἄργα, βαρειά,—ὡς οἱ ὁμοῖοι καρποὶ στήν ήσυχία.

Κώστας Οδράνης

ΦΚΑΘΕΙΣ

Υπό τοῦ Έδουτου Ό. του ΑΓΚΥΡΑ. ἔξεδδθ κοινὸν τοῖς διηγημάτων τοῦ κ. Δημ. Κιλογεροπούλου. Διευθυντοῦ της «ΠΙΝΑΚΟΘ.ΙΚΗΣ» Περιοχῆς : Τετάρτη. Νῦς Χριστουγέννων. Ο Κωδωνοκρούτης. Ο Μικρός Χριστός. Τα Χριστούγεννα των Ορκανών. Χριστούγεννα στο χωριό, στο δρόμο, στα χιόνια, στη θάλασσα. Μικεδονικά Χριστούγεννα. Πολεμικά Χριστούγεννα. Τα Κάλαντα. Οι Τρεῖς Μάγοι.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Κατόπιν πολλών παραλήψεων παρατίνομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν φαντασμάτων τηλεπαθείας και τῶν ἀφηρησῶν περί ἐμφανίσεως φαντασμάτων, μέχρις ότου ἐξαντλήθῃ και ή τελευταία σχετικὴ ἐπιστολή.

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΜΕΝΗ

Ο ἐν Καλάμιας τηλεγραφετής κ. Εὔαγ. Κοντογιαννῶπουλος, μᾶς στέλνει ἐν σχέσει με τὴν ἐμφανισιν φαντασμάτων τὴν κατωθι περίεργον και τρομακτικὴν ἀφηγήσιν :

— Τὸν Ἰούνιον πέρσι εἶχα και νά μείνω μερικὲς ἡμέρες στο σπίτι τοῦ θείου μου Ι. Καλοποῖδη, σὸ ἐγγὺς τῶν Καλαμῶν χωρίον Σέλιτσα. Τὴ δευτέρα νύχτα ξύπνησα μόλις ἔφεργε για νά πάω νά παρασθῶ κατ' ἐντολήν τοῦ θείου μου σὸ θέρισμα. Μόλις ὅμως ἀνοίξα τὰ μάτια μου και κύτταξα πλάγι μου, εἶδα νά καθεται σὲ μια καρέκλα και νά με κοιτᾷ κατάματα, μία ἱσχνή, γλαυκὴ, μαυροφωμένη γυναίκα !...

Μ' ἔπιασε τότε ἕνας τρομερὸς φόβος κ' ἐσπεάστηκα με τὰ ρούχα σὸ κρεβάτι μου. Ἐξαφνα ὅμως τὴν άκουσα νά μιλά και νά μου λέη :

— Σήκω ! Η κυρούλα σου εἴμαι... Τρομάξα ὅμως περισσότερο κι' ἔμεινα ἔτσι κοκκινολιμένος ἀρκετὴ ὥραν. Όταν ἐσπεάστηκα τέλος εἶδα τὴν γυναίκα αὐτὴ νά γίνεται ἀφαντῇ. Νιύθηκα τότε ὅπως—ὅπως κι' ἔτρεξα και τὰ διηγήθηκα ὅλα τοῦ θείου μου. Αὐτὸς δὲν μ' ἐπίστεψε, ἔμεινε ὅμως κατὰπληκτος διὰ τὸν περιέγραψα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ φαντάσματος, τὰ ὁποῖα ὡς ὁμολόγησε, ἦσαν της γυναικός του, πρὸ ἔτων ἀποθανόντης και ἀγνώστου σὲ μένα.

ΤΟ ΕΚΟΥΕΙΜΟ

Ο κ. Θεοδ. Δραγῶνας μᾶς περιγράφει ὁσαύτως ἐν ἐπιστολῇ του τὸ ἀκόλουθον παράδοξον γεγονός :

— Στὴ 1907 ἐργαζόμουν σὸ ἐμπορικὸν τοῦ κ. Δ. Μαυροβι ἐν Μελίτσει. Μία νύχτα τοῦ θέρους με ξύπνησαν ξαφνικά οἱ κύριοί μου και μου ἐσύστησαν νά πάω για κάποια δουλειά σὸ Ζευγολατιό. Νιύθηκα και ἐκινήθηκα μέσα στήν νύχτα. Όταν ὅμως ἔφτασα σὸ γερύρι πού εἶναι σὸ δρόμο κατὶ με σταματήσε, χωρίς νά ξέρω κι' εἴγῳ τί κι μ' ἔλουσε κρύος ἰδρώτας. Συγχρόνως σχεδὸν άκουσα πολλὸ κοντὸ μου ἕνα σκούξιμο, σάν ζῶον πού τὸ σφάζουν και σάν βραχὺ ἀνθρωπίνῳ κλάψιμο.

Τρομαγμένος ὄρμησα νά τρέχω. Ἐτρεχα ὥρα πολλή, σάν νά με ἔσπρωχνε κατὶ χωρὶς νά μπορῶ και νά σταθῶ.

Όταν πλησίασα σὸ Ζευγολατιό και ἀκριβῶς στή διασταύσει της σιδηροδρομικῆς γραμμῆς με τὸ δρόμο σταμάτησα ἀποτόμως και ἐντέλως μηχανικῶς...

Στάθηκα ὡς τὸ σπῖτι πού εἶχα δουλεῖ νά πάω και μόλις μ' ἀντίκρουσε ή οἰκοδόμος νά παραξενεύθηκα. Ἦμουν γλαυκός σάν τὸ θάναρ !

Τὴς διηγήθηκα τί μου συνέβη και με συνβούλεψε νά μὴ ξαναπερᾶσω νύχτα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γερύρι.

Πρὸ ἑτῶν, μου ἐξήγησε, περνοῦσε ἀπὸ καὶ κάποιος συγγενής της, εἶδε φαντάσματα κι' ἔφθασε σπῖτι της πεθαμένο, ἀπὸ τὸ τόμο του και βράζοντας ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα !

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν.

Χ. Χ...

Η ΑΠΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εἰργασθε παρακαλοῦμεθα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του κ. Γ. Τσακασιάνου]

(Συνεχεται ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ὅτι μ' ἔκανε νά πεισιφῶ και νά μετιζομισθῶ εἰς τὴν ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ποιητοῦ οἰκίαν Κομοσίου, ἀνέγκυ ἀκριβῶς σὸ κούρειο τοῦ θείου μου ! Ἄλλ' ἔδῳ και τὸ νοκὶ πολλὸ ἀκριβῶ, και τὰ μαγαζία μεγάλα, και τὸ ἐπάνωθές τους σπῖτι... σὶτῇ ραχί μου !

Νέες λοιπόν συναλλαγματικὲς, νέες τέχνες, νέα παρατεράματα. Ἐμπρός, ποῖ εἶτα !

Εἰς τὸ εἶα μαγαζὶ κούρειον, σὸ μεσάνυ μὸ διστράζο και εἰς τὸ ἄλλο ἐμπορικὸ νεωτερισμῶν !

— Καί σὸ ἐπάνωθές σπῖτι ;...

— Chambers Meubles !

— Παράφημα ! Μπαρὸ Γιάννη !...

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὅλα τὰ ἐπιγγέλματά μου αὐτὰ ἦσαν μεγαλογραμμένα με ψηφία Γαλλικά κι' Ἑλληνικά ἔξω ἐκεῖ στοῦς τοῖχους τοῦ ἴου μου τοῦτου φρενοκομείου.

— Σωστός Ὀλλενδόρφος ! εἶπεν ὁ θεὸς μου εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν δῖλωσησόν κυκλῶνα της ἀπέραντης ἐκείνης ἐπιγραφῆς μου. Κατόπιν δὲ πού ἔβλεπε τοῦς Ἀγγλόφιλους τηλεγραφετῆρας νά μετακορίζουν τὰς ἀποσενάς των εἰς τὰ δωματια πού ἐμίσθωναν, κηδὸς και δταν μου ἐκουβαλοῦσαν ἀπὸ τὸ Τελωνεῖον τὰ κιβώτια με τὰ ἐμπορεύματα, ἔβλεπε τον γυλόν σου θείον μου νά διαμονίζεται και νά τραγουδᾷ ἔξω ἐκεῖ ἀπὸ τὸ κούρειον του μεγαλοφώνου :

Στοῦ πολυτεχνὰ τὸ σπῖτι, συμφορὰ και καταδίλῃ...

Χωρὶς νά τὸ φανερώσω ἐγῶ, ἐννοεῖ καθένας, ὅτι μέσα εἰς τὰ νέα ἐτοῦτα καταστήματά μου ἐσοραιοῦσαν ὅλες ή διαβολίες και ή ἀνεκδιήγητες τρέλλες της νεολαίας τοῦ τόπου. Ἐδῶ πλέον, ἡ κάρτα, τὸ σκαθῆρι και τὸ κακὸ συναπάντημα.

Σύλλογος μοναδικός και ἀκατανόητος τῶν μουσικῶν και δραματικῶν διάνων, χοροδιδασκαλίων, ζωγραφίων, ἀπαλλήλων και χαρσομεθῶν. Ἀπὸ ἐκεῖ αἱ νέα εἰδήσεις, τὰ νέα τραγούδια, οἱ νέοι χοροὶ, και πνευματώδειςτες μασκαράδες και ὅλα τὰ πολυδούρια ἐφαντασματὰ ξηρῶς και θαλάσσης. Ἐκεῖ και ὁ τοῦ τόπου μας οἱ ἐξῆνοι ἐπαινεταὶ ἐκεῖ τέλος και ὅλες ή σέβαστες Νεαπολίτνες κερκῆρες.

Σωστό φρενοκομεῖο !

Εἴγῳ εἰς τὸ στοχεῖόν μου ! Ἀνταρτὴ ἀκούστος, πάντοτε πολυσεχλός, σὺδέποτε ψυχρῶς, κάποτε μεγαλοκακῶς, και μετ' ὅλων τῶν αἰσθητικῶν.

Ἀπ' ἔδῳ μ' ἔβλεπε νά διοργανῶν ἐκδομῆς εἰς τὰ μοναστήρια καὶ καὶ βουνα, πᾶς ὅπου οἱ φίλοι μου—σάν ἀπὸ τὸν θῶν μου αὐτοῖ—με παρακαλοῦσαν εἰς τοῦς ἀγῶνας τῶν ἐκεῖ μονῶν ὡς κ' ὀγκυηπα πεινιητῶν. Ἦν δὲ Τζή, εἰς τὰ μου Lissia ὡς σπῖτι μου πλουσιωτάτην.

Ἐπὶ τοῦ ἔκει τοῦ ἐν δημοσίῳ κ' ἐπαθῶν μᾶς ἔκριναν τὰς ἐκφορῶντας περιουσίες, ἐκείνησαν ἔξαφνα πρὸς γὰ φίλων πᾶν—ὅλα—μουσικήν και Μινῶν πρὸς ὁ ἐπικετῶμενος ; Π' ὀγκυηπα εἰς δὲν εἶταν ἄλλο, παρά ὁ Γαλακχὸς ὁ Τσακασιάνος, ὁ πολυτεχνὰς τοῦ πλάτυφοροῦ, ή δὲ πικρὴ πῖσσα πῶς ἦταν μία ἐξορδομένη νεπολιτάνισσα, ἕνα ἐκεῖνο βρομώδηλο καὶ ἰγρῶμενὸν δὲ και καλόγηρον, τότε ἐδωμονίζοντο, ἔντες δὲ... ὅπου—πυγρ—πύγ !

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΥΓΟΣ

ΛΟΥΛΟΥΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

(Εἴμεθα εὐτυχῆς δημοσιεύοντες σημερον στίχους τοῦ νεοῦ ποιητοῦ Θεμου Ἀθάνα (Θεμιστοκλῆς Ἀθανασιοῦ). Ο Θέμος Ἀθάνας εἶνε ἀδελφός τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τοῦ «Πρωτοῦ Σεικηνίματος» και της «Ἀγῆτης πτόν» «Επαχτος», Γιώργου Ἀθάνα. Ποιητῆς λυρικοῦ κι' αὐτός, ὅπως και ὁ ἀδελφός του, ἐξόλις κατ' αὐτὰς ἀξιολογοῦνται ητικὴν συλλογὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον «Λουλουῖα στα Μάλλια της». Ἐκ τῆς συλλογῆς αὐτῆς εἶνε τὸ δημοσιευόμενον ποίημα και ὅλα, καὶ ὁποῖα θά δημοσιεύσωμεν μετὰ ταῦτα :

Γιὰ τὴ δική σου ἡδὴ τὴ χάρι καμνὴ ἀνοκίαιτικα βροσάνα κα καταβῶν τὰ δεγγάρια στήν κεντημένη σου ποδιά.

Και σὲ μάλλια σου, ὅπου τρέψα ὁ γυνὴ κάποιου δειλινού, ἔγῳ τὴν ποδιά νά καρφώσω μ' ὅλα τ' ἀνέματα τ' οὐρανοῦ.

Μά γιατὸ πρὸ τοῦ μιλῆμα σου και γιατὸ πρὸ τοῦ φιλῆμα σου θά βῶ νά δοῶ τὸν καρπὸν μου μετ' τοῦ δειλινῶ δὲν τὴν αὐτῇ.

ΘΕΜΟΣ ΑΘΑΝΑΣ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Έχετε άκοιμα να μιλούν για τον Κόκκινο Μαρκήσιο; Ήταν ο προπάππος μου, είπε ο Λουμάριος, δρχίζοντας να διασχίζει με μεγάλα βήματα την σάλα.

Η τοπική παράδοση, που συμφωνεί σ' αυτό με τα οικογενειακά μας πορτρέτα, τον παριστά ένα άνθρωπο πολύ βάρβαρο, με το μέτωπο χαμηλό και προεξέχον, το σαγόνι τεράστιο, τα μάτια μικρά σκληρά, και γαλκώματα, το κεφάλι και το μισό πρόσωπο σκεπασμένα με καυκάσιες τριχες, τόσο κόκκινες, που νάνιζες πως έβγαζαν φωτιές. Από αυτές προήλθε και το παρονομαστικό του «Κόκκινος Μαρκήσιος», που μπορούσε πολύ ώρα να του δοθεί και για την κτηνοδομία του, για τους διαφόρους φόνους, και βιοπραγίες, πραγματικές ή φανταστικές, με τις οποίες τον φρόνιζε το πλήθος.

Δεν υπάρχει κανένα άδελφισμα, που να μη του το αποδίδουν. Η σκληρότητά του προς τους υπηρέτες ήταν άπιστευτη, δεν τους συγχωρούσε το παραμικρό λάθος, τους έσπαζε στο ξύλο.

Κι' αφού σ' αλήθεια πως ήσαν έτσι εύνοικα τα πράγματα ώστε αυτός ο διαβολάνθρωπος, να βοηθούσε να, πλούσια, κομψή και χαριτωμένη. Το βέβαιο εν τούτοις είναι ότι παντρεύτηκε και ότι η γυναίκα του του χάρισε δύο δίδυμα, που θα ήσαν όκτω πενήντα έτών κατά την στιγμή που συμβαίνει η ιστορία μου. Το βέβαιο επίσης είναι, ότι ο γάμος δεν τον διόρθωσε ούτε πολύ, ούτε λίγο.

Η μαρκησία Λουάρια, άποσπάρθηκε άπογοητευμένη εν τώ μεταξύ στο Λαντίνον κοντά στους γονείς της. Ο δέ Κόκκινος Μαρκήσιος κράτησε τα δυο δίδυμα και τα ανέτρεφε με πραγματική άφοσίωση.

Ήταν τέλος φθινόπωρο. Ο Κόκκινος Μαρκήσιος είχε αποφασίσει να δώσει στο δυο του δίδυμα, που θα τον συνόδευαν για πρώτη φορά, ανεβασιμένα επάνω σε δυο μικρά αλογάκια, την ετήσιοιστή ενός μεγάλου κυνηγιού άγριογούρου στα δίση του Κοτάν-Σάλ.

Το ξωο βρέθηκε εύκολα. Λογάρισαν όμως χωρίς την ξενοδόχο, γιατί ο άγριογούρος διασχίζοντας τη διάβαση του Πέν-α-Λάν, σήκωσε στις λόγιες του Λουάρι, διέσχισε ένα μικρό ποτάμι, γύρισε πάλι πίσω στην λόγμη και θα διέφυγε άναπόφευκτα από τους κυνηγούς αν ο μαρκήσιος, μαντεύοντας το κόλπο του ξωού, δεν έσπευδε να στείλει ένα από τους υπηρέτες του με μερικά σκυλιά, στην είσοδο των στενών του Ροσίφ (ήταν τούτο που έφερε εκείνη την εποχή Ροσάλλις), όπου μοιραώς θα έπαινε ο άγριογούρος.

Ο υπηρέτης προεβήκε τις διαταγές του κυρίου του, η τοποθετήθηκε επίτηδες από την άλλη πλευρά του Ροσίφ, μεταξύ της Γρεβής και του βράνου. Ο Ζοράν Λαντίνον—έτσι λεγόταν ο άποσπάρξ αυτός—ήταν ένας παλιός άγρογούρος, με άσταλμένες κινήσεις και σιδερένια γροθιά. Δεν είχε πολύ καιρό που μπήκε στην ύπηρεσία του πρίγκη και έως τότε δεν έδωσε καμιά άφορη παραπάνω. Είχε δέ υποκρίσει σ' όλες τις ανάγκες της ύπηρεσίας του με τέτοιο ζήλο, ώστε είδε κι' αυτή την άρραβωνιστική του ν' άρπάζεται από το μαρκήσιο την παραινόμενη άκριβώς των γάμων των, χωρίς να θυμώσει, χωρίς ν' άντιπάλει!

Για την άναυδη αυτή άρπαγή ο Ζοράν δεν έφαινε να κρατά καμιά μνησικακία κατά του μαρκήσιου. Όσοι όμως τον ήσαν κοντονόσο το κεφάλι τους άπορώνιζες πως ο Κόκκινος Μαρκήσιος είχε φανεί τόσο άνοητος, ώστε να δεχθή στην ύπηρεσία του ένα άνθρωπο, που είχε προσβάλλει με τέτοιο τρόπο.

Ο άγριογούρος άκούσθηκε άκριβώς τον δρόμο που προείδε ο μαρκήσιος, πρόβαλε στα στενά του Ροσίφ, και μπήκε να πάρη την άνθρωπο και να ξεφάνισθ. Μπορείτε να φαντασθήτε τον θυμό του Κόκκινου Μαρκήσιου, όταν έφθασε επί τόπου. Άμείως διέταξε το κυνήγι και διέταξε να ζητήσουν τον Ζοράν Λαντίνον και να του τον φέρουν νεκρό ή ζωντανό.

— Σ' έλα που τοποθετήθηκες απ' τ' άλλο μέρος του Ροσίφ; — Μάλιστα άδέντα, είπε ο Ζοράν χωρίς να ταχαχθή και χωρίς να χαμηλώση τα μάτια του.

— Έρεεις, παλάνθρωπε, πως έχω ένα φάρμακο ελάνθαστο για να βουλώνω το στόμα στους πύθιδες του είδους σου; Στην άρχη έχω σκεπτό να σου δώσω δυο—τρία χαριστικά. Άξίζεις όμως περισσότερο... Βερντούρε! Ποντού! — Παρών! Αδέντα, είπε καθένος απ' τους φύλακες.

Παρέε από έδώ αυτόν τον άγριο, διέταξε ο μαρκήσιος. Βγάλτε τον τα παπούτσια! Και να τον μαστιγώσουν έδώ μπροστά σ' όλους σαν παλάνθρωπο που είναι!

Ήσαν τόσο καλά τον τρομερό μαρκήσιο, ώστε κανένας, ούτε οι φύλακες, ούτε η παλιά άρραβωνιστική του Ζοράν, δεν έτόλμουν ν' άπειθήση στην διαταγή. που βγήκε από το στόμα του. Ο Ζοράν, άλλως τε, δεν άντιστάθηκε καθόλου. Άναίσθητος, σάν ο ξευτελισμένος καθώς και σάν πόνο, δεν έβγαλε ούτε μιά φωνή σ' όλο το διάστημα που διήρκεσε το άπρωτικό μαρτύριο, και όλος, σαν το χέρι της Μόνας τούδεκε το πρώτο χτύπημα, άφησε να φανή με έλαφρή φοικίαση:

— Συγγνώμής με, Ζοράν, είπε αυτή χαμηλόφωνα. Ο βούδουλας περνώντας από χέρι σε χέρι, είχε αινιμάσει σε λίγο τα πλευρά του δυαυχισμένου. Καθισμένος επάνω στο δυνατό του Βουρζουαδό αλόγο, με το δρεϊ χέρι στην μέση, ο Κόκκινος Μαρκήσιος έπιστατούσε στην τιμωρία του Ζοράν, χωρίς την παραμικρή συγκίνηση. Άπλά του ο Άλλαν κι' ο Έρρίκος—τά δίδυμα—κίταξαν χωρίς να καταλαβαίνουν.

— Φτάγει! είπε επί τέλους ο μαρκήσιος. Να τον λίσουν και ν' ατ' ξαναβάλουν το παπούτσι. Λοπάν! άχρηστε, έξακολούθησε όταν ο Ζοράν σημάχησε χλωμός, άλλα με το μάτι άποφασιστικό, έλοι πάντοτε τόσο ύπερφορμένος:

— Πάντοτε, είπε ο Ζοράν. — Πώς! Το μάθημα λοιπόν σου είναι μικρό; Διάβολε! Θα το ξαναχάσουμε, αφού το λέει η καρδιά σου. Άλλά αυτή τη φορά...

Δεν πρόσθεσε νύ τελευτώση. Έπαφένταμος της άπορροξίας των φυλάκων του, ο Ζοράν, ν' ένα πύθμα, έφτασε τ'ό ένα δίδυμο—τον Έρρίκο—τον άρπαξε από τη σέλλα σαν ένα φτερό και φορώνοντάς τον σάν όμο του, έφυγε προς το δώμα του Ροσίφ.

Η άρπαγή έγινε τόσο γρήγορα που οι υπηρέτες του μαρκήσιου, άπολιθωμένοι, δεν άκίνησαν να έμπερουν. Όταν το σκυλόγιόθηκαν, ο Ζοράν με την λεία του, πηδώντας από βροχο σ' βροχο, ήταν πλέον στα μέσα του δρόμου που άδραγγι στην κορυφή. Τα όπλα που έχασε δεν έφαινε να του έχη άποφύγετο τίποτε από την άστυκότητά του.

Ο Μαρκήσιος μόλις πέρασε η πρώτη στιγμή της έκπληξης, άρπαξε την καμπατίνα του και σημάχησε τον άρπαγα του γροθιού.

— Στάσου! φώναξε έξω φρεσύν. Στάσου, άδελε, γιατί άλλω... Ο Ζοράν μείδισε περιφρονητικά. Ένας γκαρντ, τριακόσιον ποδών ύψους τον χωρίς από τον μαρκήσιο. Σ' αυτό το ύψος μπορούσε να προκληθή χωρίς να φοβάται τιμωρία του κυρίου του. Ο μαρκήσιος τ'ό έννοησε και άλλαζοντας τόνο, φώναξε:

— Ζοράν Ζοράν, σέ ίκετένο, στάσου! Στάσου και σου δίνω χάρη. — Μπα! είπε ο Ζοράν.

— Θα σου αποδώσω άκόμη την άρραβωνιστική σου. — Θα της αποδώσετε και την τιμήν της, Κόκκινε Μαρκήσιε; — Κάνε λοιπόν μόνος σου τις συμφωνίες σου, δαίμονε! Ζήτησε ότι θέλεις.

— Ότι θέλω! είπε ο Ζοράν, με τα μάτια φλογισμένα και τη φωνή βροχή και σιριστική. Θέλω να ύποσπυτε μπροστά σ' όλο το πλάνη που ήμουν προς όλγιο, το ίδιο μαρτύριο, σάν όλοιο διατάζε να με ύποβάλλουν. Θέλω να σάς βγάλουν τα παπούτσια, όπως έκαναν σέ μένα. Θέλω να σάς μαστιγώσουν, όπως έμένα και θέλω έκείνος, που θα σας δώση το πρώτο χτύπημα να είναι εγώ! να είναι αυτός, που σας είναι, περισσότερο άγαπητός, το παιδί που σας μένει, ο γυιός σας Άλλαν, Αδέντα.

— Κατοραμένε! βουχήθηκε ο Κόκκινος Μαρκήσιος. Έρεεις σέ ποιόν μιλάς; — Άρνείσθε; είπε ο Ζοράν.

Τότε... Και έτοιμάσθηκε να άνοίξη τα χέρια του και ν' άφήση τον μικρό Έρρίκο, που μονγγός από τον τρομό, με τις κόρες των ματιών διασταλμένες κρινόνταν σάν κενό.

— Μη! Μη! περιέμει! άκόμη λίγο... Μην τ' άφίνεις Ζοράν... Δεν είπα την τελευτώα μου λέξη...

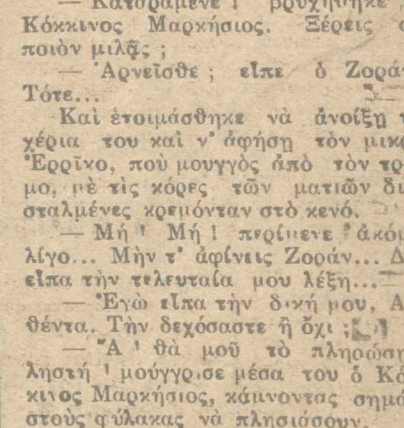
— Έγώ είπα την δική μου, Αδέντα. Την δεχόσαστε ή όχι;

— Ά! θα μου το πληρώσεις, ληστή! μόνγγρε μέσα του ο Κόκκινος Μαρκήσιος, κλινώντας σημάδι στους φύλακες να πληρώσουν.

— Άκούσατε σεις; έφώνησε. Έπειδή αυτός ο άνθρωπος τ'ό άπειν τε, μεταχειρισθήτε με, όπως τον μεταχειρισθήκατε.

Ήταν μιά σκληρή τρομερή. Σε γάθε χτύπημα του βοήδουλα, που ολμύωνε τα πλευρά του μαρκήσιου, η φωνή του Ζοράν, σαν πάνο, άντηχούσε:

— Δυνατώτερα. Δυνατώτερα! Πρέπει να σκάση το πατόι του.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Το πεπόνι.

Το πεπόνι! Θέμα άνεπίκαιρον, άλλ' άδιαφύκτον. Άς το διαβάσουν οι άναγνώστες μας και ά, έραρμόσουν πάν σχετικόν κατά το θέρος.

Το πεπόνι λοιπόν διατηρείται και γίνεται εύγεστο αν κοπεί πριν ώριμώση έντελως. Όταν κόπεται όμως δεν πρέπει ν' άρπαιρείται από αυτό και το κοτάνι του, διότι χάνει το άρώμα του. Έπίσης μετά το κόψιμο δεν πρέπει να τρώγεται άμέσως, άλλα να μένη επί 24 ώρες σέ πέρος δροσιστό. Το καλό πεπόνι βυθίζεται στο νερό, ένώ το άωρον όχι!

Το πεπόνι είναι βαρύ ως τροφή. Γι' αυτό θέλει έλαφρό αλάτισμα ή γάστιο α με λίγο πιπέρι, όταν τρώγεται. Γι' αυτό έλεγαν και οι άρχαιοι επάνω παθος πέφκεν άνευ άρχάτου οίνου.

Στην Ιταλία το μαγειρεύουν το πεπόνι με ζουλό από κρέας, αλά, γάλα ή τυρί. Έπίσης τας φλούδες του, τας ξύνουν απ' έξω, τους άφαιρούν την τραχυνά έπιδερμίδα και τας φτιάχνουν τουρσί με μέλι ή ξύδι! Άόνη άποζηρούν τας φέτες του πεπονίου το καλοκαίρι και τις τρώει το χειμώνα, αφού τας μαλακώσουν με ζεστό νερό!

Παλαιότερα χρησιμοποιούσαν στη Γαλλία τα πεπόνια ως τροφήν τόν... ήμιόνων!

Ο Πάπας Παύλος δ Β' άπέθανεν εκ δυσπεψίας κατόπιν άγρίας πεπονοφαγίας!

Κλέπται... Κοτόφλων

Είς τον Άγιον Ίωσήφ της Πολιτείας Μισσορη των Ήνωμ. Πολιτειών ύψηχεν άλλοτε συμμορία λαοποδυτών, οι όποιοι έκοβαν και έσπένοναν τις κοτόφλους των κοροσίων κατά τας πανηγύρεις και εις τας εκκλησίας όταν ήτο συνωσισιμός!

Οι κοτοκόλεπται αυτοί έπολούσαν τας γυναικείας πλεξίδες εις τους κορμιούς άντι άδράς άμοιρής.

Μονοείων... Ύποδημάτων

Πρό τινων έτών δ έν Άμερικη αλλικος σύμβουλος Ίωάννης Μπλόκ έκληροδότησε εις την γενεήν του τον μεγάλην συλλογήν ύποδημάτων, τα όποια είχαν φορέσει αυτοκράτορες, βασιλείς, βασιλίσσες, μεγάλοι πολιτικοί, καλλιτέχναι και λογιοί. Μεταξύ της συλλογής, ήτο και τας ύποδημάτων, τα όποια έφορούσαν Ναπολέον δ Α' κατά την στέγην του και έν έτερον το όποιον έφερε κατά την μάχην της Αδρείδης. Έπίσης τας ύποδημάτων της Μαρίας Θηρεσίας, του φιλοσόφου Καντίου και άλλων μεγάλων άνδρών.

Νέον είδος μονομαχίας

Είς το Κοινό των Ήνωμ. Πολιτειών έγένητο πρό έτών περιεργότατη μονομαχία. Ο Δανιήλ Κόραϊτ, διυδυντής ξενοδοχείου και δ ζωοποιός Ιάκωβος Δοναχί έλίσσαντες ένφ έχαστόπαϊαν άπάρσιασαν νά μονομαχήσουν κατά των τρόπων των ταύτων, συγκρούοντες τας κεφαλάς των.

Η μονομαχία ύψηξε τραγική. Οι δύο άντίπαλοι έτοιμάζον τας κεφαλάς των τόσον δυνατά, ώστε ο μέν Δοναχί έτρονματίσθη σοβαρώς δέ Κόραϊτ έπαθε κατάγμα του κρανίου και διάσειον του έγκεφάλου!

Ο Περιεργός

δπως έσκασε και το δικό μου.

Και ο μαρκήσιος ο ίδιος, για να άποκτήση την χάρη του παιδιού του, έαναλάμβανε:

— Δυνατώτερα! Κάνετε όπως λέει. Χαλαρώμενα από αϊματοβαμμένες πληγές, τα πλευρά του φούσκωναν, γδύνονταν. Κοιματάκια από κόκκινη σάρκα έμειναν καμαμένα στίς λουρίδες. Ο Ζοράν, σαν να βρισκότανε σέ καμιά παράσταση, άπέληγνε την έκδίχησή του, παρατηρώντας ήδονικά τους σπασμούς του κυρίου του, που τώρα έγινε θυμια του και ποι περνούσε με τη σειρά του απ' όλες τις φάσεις του μαρτυρίου, από τις όποιες πέρασε ο ίδιος.

Έπί τέλους και το τελευτώο χτύπημα άποτυπώθηκε σάν πλευρά του Κόκκινου Μαρκήσιου, που σημάχησε, παρακλινόντας, με τη τροπή στο μέτωπο και την λίσσα στην καρδιά.

Ενόμισε ότι έπληρώσε με το παραπάνω την γάστι του μικρού Έρρίκου. Ένα σπρόναιο γέλοιο του άποκρίθηκε από την κορυφή. Είταν ο Ζοράν, που συνελάμβανε την έδνησή του κρινίζοντας τον ένικό του σάν κενό παζι μετό παιδί του μαρκήσιου. Δυό σήματα συμπλεγμένα στενάς έρχισαν τον άέρα, κρειάσθηκαν για ένα λεπτό σέ μιά άνοσταλή του βράχου, καραγκάλησαν από προεξοχή σέ προεξοχή και ήλθαν να συντρεφούν στα πόδια του κυρίου της. Έγκράνν, αϊματοβαμμένη, κοιματάκινα, άγνώριστα.

(Μετάφρασις εκ του Γαλλικού Κωνσταντίνου Χρηστάκη)

Η Β ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τόμος «Μπουκέτο» 1924 χροσόδτος διά το Έσπεριόνο δόχ. 100. Έξωτερικόν φρ. 80.

Σόνια βιβλίων χροσόδτος, διά το Έσπεριόνο δόχ. 12. Έξωτερ. φρ. 6.

Η Κόρη του Μεγάλου Βάλεου βιβλίων χροσόδτος, διά το Έσπεριόνο δόχ. 12. Έξωτερικόν φρ. 6.

Οι έμβόλυντες την άλάν των άνωτέρων τά λαμβάνουν άσφαλός επί συστάσει.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ύπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι ή έπιτυχία στά χαρτιά είναι ζήτημα τύχης. Άλλοι, άπεναντίας, έχουν την γνώμην, ότι ή έπιτυχία είναι ζήτημα μνήμης, έπειδή ύπάρχουν πολλοί οι όποιοι θυμούνται τα χαρτιά που έχουν περάσει στην έξέλιξη του παιχνιδιού και ως εκ τούτου, και τα χαρτιά που ύπολείπονται να παίξουν.

Όστόσο για κινούς που πιστεύουν στην τύχη και είναι πάρα πολλοί αυτοί, να, μερικές οδηγίες και μερικά μικρά μυστικά για τα χαρτιά,—άβλαβή, έννοείται—που άξίζει κανείς να τα δοκιμάση.

Γενικώς, άποφύγετε να κερδίζετε στην πρώτη παρτίδα του παιχνιδιού. Αυτό είναι κακό σημάδι για τη συνέχεια. Αν κάθεται κανείς όρθιος δίπλα σας την ώρα που έσείς παίξετε θα σας κάνει χωρίς άλλο να χάσετε.

Αν σάν πρώτο μοίρασμα των χαρτιών σας τύχη το δυό σπαθί θα κερδιστέ σάν παιχνίδι, αν όμως σας τύχη το τέσσερα σπαθί θα χάσετε.

Αν, ένφ μοιράζετε τα χαρτιά άρρήσετε και πόση χάμω ένα χαρτί κοτυπ ή γαρό θα κερδιστέ σάν τέλος του παιχνιδιού! αν όμως σας πόση σπαθί ή μπιστούν θα τα χάσετε όλα.

Μη θυμώνετε όταν παίξετε και πρό πάντων μη τραγουδάτε ή σποφίζετε. Όλ' αυτά φέρουν τρομερά κακοτυχία!

Νά κ' ένα μυστικό τελευτώο που θα σας κάνει να κερδιστέ ένφ χάνετε. Σηκωθείτε από το τραπέζι και κάντε τρεις γύρους γύρω από την καρτέλα σας. Αν τ'ό χόσιμο έξακολουθεί κανέναν άλλους τρεις γύρους και τότε ύπάρχουν πιθανότητες να κερδιστέ. Καλώς έσπερος.

ΑΝΑΓΚΑ ΚΑΙ ΘΕΟΙ ΠΕΙΘΟΝΤΑΙ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτο» έπιθυμούσα νά δώση εις τέν έλληνικόν λαόν, εις τέν έλληνικόν οικογενειακόν και τέν διψώσαν μάθωνιν νεότητά ένά εκλεκτέν περιοδικόν δεν έρείσθη κόπον και ύλικών θυσιών δια να προσφέρει εις όλους ένά πραγματικόν έντρυφήμα. Και έδωκε τ'ό «Μπουκέτο» πλούσιον εις σελίδας, εις εικόνες, ως και εις ύλην εκλεκτήν, άμυλλόμενον με τας καλλίτερας ευρωπαϊκάς περιοδικάς. Ένα τοιούτον περιοδικόν ήδυνάτο να τιμολογηθή 3 και 4 δραχμάς, άλλ' η Διεύθυνσις του «Μπουκέτο» δεν ήθέλησε να τ'ό κέρη άναγνώσμα των πλουσίων μένον, άλλ' και του πτωχού λαού ο όποιος εις τ'ό «Μπουκέτο» εύρίσκει μίαν ψυχωγυρίαν και τ'ό έτιμολόγησε δραχμάς 1.50. Όλοι οι φίλοι του «Μπουκέτο», οι συνεργάται, οι συνάδελφοι και ο κόσμος που μας διαβάζει, ήπθονον πως τ'ό «Μπουκέτο» με τοιαύτα ύπερτοργα έξόδα κατορθώνει να άντεπεξέρχεται, αφού άλλα περιοδικά με τας ίδιās σελίδας πωλούνται 4 και 5 δραχμάς το φύλλον. Και έμεις τ'ό «Μπουκέτο» προσεπάθουμε επί έτος σχεδόν ελάνθαστον να κρατήση την τιμήν της 1.50 ένφ άλλα περιοδικά με 8 σελίδας μένον, μη δύναμενα να άνθεθούν εις τας δαπάνας των ήναγκάζοντο από 1 δραχμήν ν' αύξήσουν την τιμήν των. Καθημερινώς έμεις ταύτοπορακικά είδη ύπερτιμώμενα, τας εργατικά έπίσης εχέρτης έμεις, έδωκα έμεις επεμένοντες πρό του διλημματος ή να κερήμεν ύπέρμεγας εικονομίας εις βάρος της έμμενσεως του φύλλου ή να ύφιστάμεθα ζημία χιλιάδων δραχμών έβδωμάδιως, συνεχή και διαρκώς αύξανόμενν. Ύπαθετομεν ότι σούδεις των άναγνωστών μας στίγες τόσον θερμός έκδηλώνουν την προς τ'ό «Μπουκέτο» άγάπην των, θα δελήση να ύφιστάται μίαν τοιαύτην ζημίαν το άναγκησόν των περιοδικόν. Και με την πεποίθησιν ότι πάντες θα ένκρίνουν μίαν μικράν άλλα και έπιβεβλημένην ύπερτιμήσιν πενήκοντα λεπτών κατά φύλλον έρίσμεν από του προσέχους φύλλου την τιμήν του εις δραχμάς 2.

Άς ληφθή δέ ύπ' έθιν υπό του άναγνωστικού μας κοινού ότι ή ένίσχυσις αύτη ήεις θα μας παρασχέθ ή συντελέση εις την καλλίτεράν εμφάνισιν του «Μπουκέτο» από πάσης άποφύσεως. Δύο δραχμαί διά τ'ό «Μπουκέτο» δεν είναι τίποτε με τας σημερινάς γενικάς ύπερτιμήσεις. Με 2 δραχμάς θα σας παρέχεται και πάλιν διαρκήν σχεδόν.

Ένισχύσατε μας εις τ'ό δύσκολόν αυτό έργον μας, έξακολουθήσατε να μας περιβάλετε με την ίδιαν άγάπην και έκτιμησην και θα σας άναπαύσωμεν την μικράν σας θυσιάν καινοτομούντες και παρουσιάζοντες σάν τ'ό χρόνι το έργον μας αρτίωτεν ν' και εις ύλην και εις εμφάνισιν.

Αυτά είχομεν να σας είπωμεν με την βεβαιότητα ότι ο πνευματικός σύνδεσμος μεταξύ μας θα διατηρηθή άμείωτος.

Με άγάπην. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΘΕΑΤΗΣ ΣΑΡΑΝΗ

Έγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

Εγχεται εις τας παλαιολιθίης πελοποννησιακόν τον τ'ό ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΤΥΧΗΣ.

ρύλλου θά διακοπῇ (*Εκ τῆς Διακοπῆς)

Η

ROZITA

* *

* *

(ἀπὸ ἰσπανικὸ μυθιστόρημα)

XXXX θὰ σημάνη τὴν ἐναρξιν βολῆς ἀπὸ τὸ XXXX

ΒΑΡΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΥ

Τὴν βολὴν θὰ διευθύνῃ ἡ MAITRESSE τοῦ καλλιτεχνικοῦ πολέμου

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Β. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

10 - ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ - 10

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ & ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΑΙΔΕΤΜΕΝΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

δοτις ἐπισυνέχεται δις τοῦ ἔτους τὰ μεγαλύτερα καὶ ὀνομαστότερα ἔργαστάσια Λονδίνου καὶ Παρισίων

ΟΙ Κ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΙ

τῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἐπαρχιῶν δύνανται

νὰ προμηθεύωνται τὰ ὑφάσματά των

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΑΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΣ